

Mednarodno
LETO OTROKA

LETO XXVIII.

MAJ

1979

MESECI

(THOUGHTS)

INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO
ŽIVLJENJE SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

USTANOVljen LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Naslov MISLI:
P.O. Box 197,
KEW, Victoria, 3101.

Urejuje in upravlja:
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 a Beckett Street,
KEW, Victoria, 3101
— Tel. 861 7787

Rokopisov ne vračamo.
Dopisov brez podpisa uredništvo
ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00
se plačuje vnaprej
(izven Avstralije \$6.00,
letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska:
Polyprint (Vic.) Pty. Ltd.,
1 Dods Street,
Brunswick, 3056, Vic., 3056.

K SLIKI NA PLATNICAH:

Mati, kjer koli po svetu, je vsake-
mu otroku najbližja. Vsaj morala bi
biti: ne le roditeljica, ampak tudi
prva in najboljša vzgojiteljica. Uvaja
ga v vse lepo in dobro, uči ga obču-
dovati in spoštovati vse okrog nas
ter dajati čast Stvarniku, ki nam je
vse to podaril poleg življenja.

NAROČI IN BERI!

Poštnina v cenah knjig ni vključena!

**UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN
LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.)** Cena I. dela \$7.-,
II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR
v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.-.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi ku-
harskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja
azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba
Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig
\$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA
MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem
trem delom \$10.-

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisno povest o svet-
niku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi
\$3.50, nevezani \$2.50.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo
osvetli starost). Cena \$2.- in 3.- (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) —
cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI (Baraga in Marija) —
256 strani — Zbral dr. Filip Žakelj — Cena \$2.50.

BARAGA USLIŠUJE — 468 strani — Zbral in uredil dr. Filip Žakelj
— Cena \$2.50.

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki
so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razu-
mevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941-1945). Doma te prilike
nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih
virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo
nekoč napisana brez krivljenja resnice.

Trenutno imamo na razpolago sledeče dokumentarne knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o tehar-
skih dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr.
Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

*

V zalogi imamo tudi stenski sliko **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETO-
GORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je brez poštne
dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

CELOVŠKE MOHORJEVKE 1979 so že na razpolago po naših verskih
središčih. Sezite po njih! Cena celotne zbirke (štiri vredne knjige!) je \$10.—.

GORIŠKE MOHORJEVKE 1979 so pošle, čakamo pa nove pošiljke.
Cena zbirke štirih lepih knjig je \$12.— Zagotovite si jih še pred prihodom!

OB MARIJINI ROKI

MESEC MAJ je nastopil, žal še daleč ne tako lep in v cvetju kot doma — smo pač na južni polobli in se pripravljamo na zimo. A vendar je tudi pri nas Marijin mesec, ki nam obuja sto spominov: na šmarnice, morda na Marijin oltarček v domači družinski sobi, ali na okrašeno Marijino kapelico ob koncu vasi... V maj je postavila Cerkev tudi praznik Marije Pomočnice kristjanov — 24. MAJA — ki jo Slovenci kot MARIJO POMAGAJ častimo za našo posebno zavetnico. Na gorenjskih Brezjah kraljuje, v našem narodnem svetišču.

Zvestoba Mariji je v teku stoletij reševala naš narod, reševala je tudi naš izseljenski rod zadnjega stoletja, da se ni v tujini popolnoma izgubil. Koliko naših ljudi je prav Marija po dolgih ovinkih zopet pripeljala na pravo pot: v Cerkev, k zakramentom, v naročje svojega Sina. Vsakdo izmed nas se ima za kaj zahvaliti Materi božji, vsakdo izmed nas jo ima kaj prositi.

Prav s tem namenom bi rad tudi letos ponovil željo Slovencev, ki so pred dvema letoma, zbrani na evharističnem kongresu v Filadelfiji, za nas vse enoglasno sprejeli tole resolucijo:

VSAKO LETO, NA PREDVEČER PRAZNIKA MARIJE IZ BREZIJ, KI VARUJE SLOVENSKI NAROD IN SLOVENSKA IZROČILA V SVETU, 23. MAJA, BOMO V SVOJIH DOMOVNIH PRIŽGALI SVEČE. PREŽIVELI BOMO VEČER V MISLIH NA KRŠČANSKA IZROČILA, KI SO STOLETJA VODILA NAŠ ROD V DOMOVINI IN OBLIKUJEJO DANES NAS V SVETU IN PO NAS NARODE MED KATERIMI ŽIVIMO. VABIMO VSE SLOVENCE V DOMOVINI IN VSE ROJAKE SLOVENSKEGA IZROČILA V SVETU, DA SE NAM PRIDRUŽIJO.

Ne pustimo letošnji večer 23. MAJA iti mimo, ne da bi tudi mi s svojo družino sodelovali in prižgali svečko spomina. Kot sem nekako že lani zapisal: večer ob Mariji, v prijetnem domačem zatišju, bo tudi tebe in tvojo družino duhovno poživil ter združil s tisoči rojakov po svetu in v domovini. Ob Marijini roki bomo boljši kristjani, ob močnejši zavesti tisočletnega narodnega izročila pa tudi boljši Slovenci.

Vedno več temnih oblakov se zbira nad svetom: obdaja nas duhovna revščina in moralno propadanje, obenem pa je tako zelo ogrožen svetovni mir, svoboda narodov, človekove osebne pravice... Saj se zdi, da ima zlo vedno več oblasti. Morda je ob mislih na vse to gornji poziv še bolj upravičen in naša prošnja k Mariji še potrebnejša.

K Mariji se je obrnil z lepo molitvijo tudi sedanji papež Janez Pavel II. ob začetku našega leta. Po nagovoru za dan miru

L. 28 — MAJ 1979 — ŠT. 5

VSEBINA:

- Ob Marijini roki
— Urednik — stran 129
- Psalm o materi (pesem)
— Ivan Pregelj — stran 130
- Materinski dan
— Karel Mauser — stran 131
- Nekaj misli o delu
— Po A. D. — stran 132
- Zopet se je zamajalo...
(Kotorski potres) — stran 134
- Ni treba v daljave...
— Jaka Naprošen — stran 135
- Slovenska zastava
— Iz "Mladike" — stran 136
- Mlada mati (črtica)
— Erika Wrolich — stran 137
- Po Etničnem radiu — televizija
— stran 138
- P. Bazilij tipka... — stran 140
- Izpod Triglava — stran 142
- "Glejte, da vas kdo ne premoti!"
(Binkoštniki) — stran 144
- Moja mati — Iz zapuščine
— J. Mačka — stran 146
- Končal je potovanje...
— P. Bazilij — stran 147
- Pota božja (povest-nadaljevanje)
— Srečko Selivec — stran 148
- Pozdravljen, otrok! — stran 148
- Naše nabirke — stran 150
- Izpod sydneyjskih stolpov
— P. Valerijan — stran 152
- Z vseh vetrov — stran 154
- Kotiček naših malih — stran 156
- Križem avstralske Slovenije
— stran 157

v vatikanski baziliki je pokazal na slovito Michelangelovo Mater božjo z mrtvim Sinom v naročju — znamenito Pietà — in takole vzdiknil k Mariji:

MATI, KAJ POMENI,
DA TI V NAROČJU LEŽI MRTVO TELO SINA,
KI SI MU DALA ŽIVLJENJE?
PROSIMO TE: OBVARUJ VSE MATERE TEGA SVETA
NASILNE SMRTI NJIH OTROK!
OBVARUJ JIH MUČENJA, SUŽENJSTVA, UNIČEVALNIH
VOJN;
PREGANJANJA IN KONCENTRACIJSKIH TABORIŠČ IN
JEČ!
OHRANI JIM VESELJE PORODA,
ZAŠČITE IN RAZVOJA ČLOVEKOVEGA ŽIVLJENJA!
V IMENU TEGA ŽIVLJENJA,
V IMENU ROJSTVA GOSPODOVEGA:
IZPROSI NAM MIRU IN PRAVIČNOSTI V SVETU!
MATI MIRU, PROSIMO TE,
STOJ NAM VSAK TRENUTEK OB STRANI!
DAJ, DA BO TO LETO
— PO ROJSTVU IN SMRTI TVOJEGA SINA — LETO
MIRU!...

Lepa in preprosta molitev, pa tako globoke vsebine. Kot nalašč za Marijin mesec maj, ob mislih na praznik Marije Pomagaj in ob mislih spomina naših mater. Ko bi jo le svet velikokrat ponavljal, ko bi jo naše družine velikokrat molile z globokim razumevanjem!

Urednik

IVAN PREGELJ:

Psalm o materi

„Nič ni bolj svetega, kakor žena, ki je rodila!
Nič večjega ni, kakor je njena ljubezen.
Po materah šele smo si bratje,
po materah ena družina!

Videl sem mater dojiti tuje dete,
videl sem in sem jokal.
Videl sem skrb očetov. Kje je?
Ljubezen mater je presegla pravico moža.
Zakaj jo imenujejo slabo? Ker je ženska?
Zakaj jo ponižujejo?
Otroci, ki gledajo Gospoda, ljubijo mater.
Najsvetejši ljubijo Najčistejšo.

Mati, tvoje ime je sveto —
tvoje ime je sladko v veke...“

Materinski dan

V ČASU hlastanja za materialnimi dobrinami tudi materinski dan marsikje postaja le še priznanje telesne cvetnosti od tistih, ki so nam dale življenje. Prav tako pa je mnogo mater, ki svojega bistvenega poslanstva, ki temelji na duhovnosti, ne vrše več, ampak gledajo v otrocih material, ki ga je v življenje treba spraviti tako, da bo gmotno utrjen in da se mu bo dobro godilo.

Filmska umetnost, televizija in poplava umazanih magazinov je marsikdaj kriva, da se je žensko telo, v katerega je Bog položil celice družinskega življenja, postavilo na umazan temelj človeških nagonov. Zavoljo tega se množijo razporeke, razdrta ognjišča in se polnijo domovi z otroci, ki imajo mater in jo vendar nikoli ne bodo imeli. Reklame, od cigaret do najbolj nepotrebnih stvari, porabljajo žensko in njeno dostojanstvo za svoje namene. Razporeke filmskih igralk in njih blamaže polnijo kolone časopisov na prvih straneh in propaganda za filmske predstave porablja slike, ki morajo nujno ubijati v mladini čut, da je materinstvo duhovna dobrina in najgloblje bistvo vsake ženske.

Izkvarjena mladina ne more biti v stanju graditi novega boljšega sveta, v bližnji bodočnosti more spodkopati samo še zadnje temelje, ki so že načeti. Krivda, da se s tako močjo širi pornografija in načrtno ubijanje duhovnosti, je predvsem v javnosti, v ljudeh, ki dopuščajo, da se pod krinko umetnosti prodajajo stvari, ki dejansko z umetnostjo nimajo nobene zveze, pač pa z umazanim denarjem polnijo blagajne tistim, ki so na vest in na odgovornost že zdavnaj pozabili.

Krščansko pojmovanje materinstva in vzgoja otrok k viteštvu do deklet in žena, je nujna, naravnost obupna potreba v svetu, v katerem živimo. Mladina, ki svoje vzorce išče v filmskih igralcih in igralkah ter v razbitem družinskem življenju teh ljudi, ki se poročajo in razporečajo, nam ne more in nam ne bo ustvarila družin, v katerih bo materinstvo biser in odgovornost vodnik. V družinah, kamor bodo prihajali umazani magazini in kjer bodo po stenah viseli koledarji, ki začenjajo in končavajo leto s slikami, ki ženskost prikazujejo na bezniški način, ne pričakujemo blagoslova.

Krščansko pojmovanje materinstva nam vsako leto skušajo okrepiti materinski dnevi. Ni bistvo teh prireditve, da so. Bistvo je v tem, da otroci, skupno s starši znova podoživijo vez, ki jih druži in ki je pripeta na četrto božjo zapoved: Spoštuj očeta in mater!...

Ne potrebujemo sladkih, cukrenih besedi o materinstvu, zakaj tudi ljubezen mater do otrok ne temelji samo na čustvu. Potrebna je v prvi vrsti odkritost in pravo duhovno pojmovanje. Zavoljo sladkih besedi se še nobeni materi ni godilo boljše. Godilo se ji bo dobro le tedaj, če bodo naši otroci v življenju znali postaviti svoje zakone na duhovni temelj in tako

uresničiti želje svojih mater. V tem je bistvo in vrh spoštovanja do mater.

V zvezi z materinskim dnevom bi omenil še tole: to moderno stoletje potrebuje še en spominski dan — **Dan zapuščene starosti**. Če bi na materinski dan šli po domovih za stare ljudi, našli bi sedeče ob oknih starke, s suhimi, kitastimi rokami v naročju. Čakajo na tiste, katerim so nekoč v svojem telesu dale zibel za življenje. Nič ni ostalo od lepote, komaj si moreš misliti, da jih je nekoč ožarjal sij materinstva. In vendar — v življenju so opravile svojo sveto nalogo kakor milijoni drugih mater, pestovale so, v nočeh vstajale in z dobrimi, mladimi očmi sledile prvim korakom svojih otrok. Vse je prešlo, prokletstvo tega stoletja, ki je uživanje, jim je vzelo otroke. Toda v razpadajočem telesu je še misel na preteklost, prvi jok otrok in njih prve bolezni. Šli so otroci, nekoč morda polni sladkega govorjenja, ki pa je bilo samo na jeziku. Morda za materinski dan od daleč nekeje še kane karta za dvajset centov in teh dvajset centov drže stare roke pri oknu. Dvajset centov — za štirideset ali petdeset let ljubezni...

Ne zamerite mi misli: odkrit in plemenit materinski dan naj bi poleg prireditve pokazali še na ta način, da bi naši otroci od svojih skromnih prihrankov zbrali darilca za zapuščene matere vsaj v enem domu za stare ljudi. S tem bi se naučili spoštovati bistvo materinstva, ki ni samo v moji materi in ne samo v tvoji, ampak v vsaki, pa najsi nosi najbolj moderen klobuk z rožami in perlami, ali pa samo izprano ruto. Krivda na odraslih je, da se vzvišenost materinstva otrokom prav ne približa in krivda temelji v duhovni revščini, ki iz leta v leto postaja večji problem. Mnogo zunanosti, mnogo govorjenja — in s to fasado zakrivamo prazne vodnjake svoje duše. Če se v nas samih ne vzdigne pojem materinstva do onostranske vrednote, potem tudi svojim otrokom iz svoje revščine nimamo kaj dati.

Naj bi bil vsak materinski dan — dan dobrih in plemenitih misli ne samo pri majhnih otrokih. Tudi pri velikih, zakaj vsi smo bili nekoč otroci.

KAREL MAUSER

s predanostjo in čustvom odgovornosti opravljal, dokler ni bilo končano. V tem je vsa modrost, ki pa je danes velikokrat tako malo upoštevana. Človek mora sprejeti kar pride, in opravljati to, dokler ne najde kaj takega, kar mu bolj "leži", kar lažje in uspešnejše vrši.

Ljudje imamo različne sposobnosti, različne darove, pa tudi različne izkušnje ter veselje do različnih opravil. Vsak ima pravico "iskati srečo", pravi že zdrava logika, torej tudi iskati tako delo, ki ga bo zadovoljevalo in mu omogočalo dostojno življenje.

NEKAJ MISLI O DELU

Pred nekaj leti sem bral članek poročevalca znanega NEW YORK TIMES-a, ki je povpraševal med pobiralci smeti in odpadkov vele mesta New Yorka, kako se počutijo na svojem delovnem mestu. Vsi vprašani so mu odgovorili, da so kar zadovoljni, da so primerno plačani — zaslužili so takrat preko \$12,000 na leto — in da bi kar radi ostali na svojih mestih. Poročevalec je šel in povpraševal tudi njih žene in otroke, kaj sodijo o moževem oz. očetovem poklicu in delu. Tudi njih odgovor je bil, da so zadovoljni, da mož oz. oče zasluži dovolj za dostojno življenje družine in jim ničesar ne manjka. Iz razgovora je poročevalec tudi spoznal, da je med pobiralci smeti in odpadkov v New Yorku celo precej mož, ki so uspešno končali srednjo šolo.

Nekdanji odnos do službe pobiralca smeti in odpadkov — sedaj imenujejo ta oddelek mestne uprave "sanitarni oddelek" in nekdanji smetarji so "sanitarni uslužbenci" — se je spremenil. V njem njegovi sedanji pripadniki ne vidijo nič manjvrednega, kaj šele nečastnega. Pa tudi ostalemu prebivalstvu poklic pobiralca smeti nima več prizvoka, vsaj v ameriški — pa tudi avstralski — družbi ne. Ko se newyorški pobiralec odpadkov umije in preobleče, ali ko za weekend družino s svojim avtom odpelje na izlet, bi ga ne ločil od bančnega ravnatelja.

Če ne bo za drugo rabo, bo pa "krave pasel" ali pa "ceste pometal", smo rekli pred leti v stari domovini. Sedaj sta oba poklica vsaj v Ameriki kaj spoštovana in tudi dobro plačana. Kravji pastirji — kavboji — so postali dandanes posebno moderni in njihove hlače "kavbojke" so prišle v rabo po vsem zahodnem svetu ter delno celo v vzhodnem, četudi jih hočejo komunisti vsaj uradno nekako odklanjati in označevati kot znak "propadajočega Zahoda".

Časi, ko je bil tovarniški delavec slabo plačan, ko je kmet gledal nanj nekako zviška ali vsaj postrani, so že davno minili, ne le v Ameriki ali pri nas v Avstraliji, ampak tudi v Sloveniji. Tam sili mladina s kmetov v tovarne, kjer vidi lažje in boljše življenje, kjer se ni treba "mučiti od ranega jutra do poznega

SVETOVNOZNANI bengalski pesnik R. Tagore je nekoč zapisal: Sanjal sem, da je življenje le neskončna radost. Pa sem se zbudil in spoznal, da je življenje napor. Potem sem delal in doumel, da je v delu radost.

Da, v delu je radost, delo izpolnjuje naše življenje in mu daje vsebino. Zadovoljstvo nam prinaša sleherno delo, če ga opravljamo z voljo, če se znamo in hočemo uživati vanj. Dela so najrazličnejša in seveda bi bil vsakdo najbolj zadovoljen, če bi dobil in opravljal tisto delo, ki mu je najbolj všeč, da bi mu tako delo prinašalo dovolj sredstev za njegovo in njegove družine življenje.

Oton Župančič je v pesmi ZLATA PTIČKA zapisal:

Tretji fantič zgodaj vstajal,
hodil je na delo,
ko zvečer domov se vračal,
pa zapel veselo.

Kljub trdemu delu skozi ves dan je fantič ob koncu, ko je svoje delo opravil, ko je svojo dolžnost izvršil, veselo zapel.

Ta fantič ni premišljal, kako je na svetu hudo, kakšno težko delo ima, kako malo mu to prinaša. Zgodaj je vstajal, šel na delo, se tega odločno lotil in ga mirno

večera" za skromno preživljanje in se bati iz meseca v mesec, da ti "davki zavijejo vrat". Slovenske kmetije zlasti v višjih krajih samevajo, prenekateri nekdanji ponosni kmetijski domovi stoje prazni in skozi razbita okna tuli veter, kot je že lep čas tega pisalo o tem ljubljansko "Delo".

Sleherno delo je častno, duševno in telesno, ročno in strojno. Če bi vsako prinašalo enak dohodek ali vsaj omogočalo približno enako, človeku primerno življenje, bi na razlike v delih veliko manj dali. Tedaj bi si res vsakdo skušal najti tisto delo, ki mu je najbližje, za katero se čuti najsposobnejšega, pri katerem se najboljše počuti in pri katerem je najbolj učinkovit.

Take enakosti pa ne bo nikdar in nikjer. Prazno je komunistično obetanje, da "bo vsak dobil po svoji potrebi", vsak pa naj bi "delal po svoji sposobnosti".

Človek je po svoji naravi tako različen. Različne so njegove sposobnosti, različne tudi njegove želje in potrebe. Dogaja se večkrat, da imajo tisti, ki imajo najmanj sposobnosti, največje želje in potrebe. Dogaja se tudi, da tisti, ki imajo velike potrebe, nimajo pravih nobene volje, da bi s poštenim delom ustvarili sredstva za zadovoljitev teh potreb. Zgledov za to ima vsak dovolj v svoji okolici. Če jih nimamo, pa samo malo pobrs kajmo po časopisju, pa bomo hitro odkrili, kaj ljudje vse hočejo od skupnosti, od družbe, ki pa ji sami niso pripravljeni ničesar dati.

Prav v tem odnosu prenekaterih ljudi do družbe in do življenja je treba iskati vzroka nešteti težav moderne časa in svobodnega sveta.

Nekdaj je veljalo načelo, da je vsakdo dolžan skrbeti za svoje življenje, skrbeti za svoje vsakdanje potreb-

ščine, skrbeti za ženo in otroke, če je imel lastno družino. Če je bil kdo brez dela, je to težko prenašal in še težje čakal, da bo lahko zopet redno skrbel za sebe in svoj dom. Dandanes je veliko ljudi, ki brezposelnost ne smatrajo za začasno težavo, ki jo je treba čim preje premagati: življenje od javnih podpor so si enostavno izbrali za svoj "poklic". Pri tem pa niti niso zadovoljni z malim: odklanjajo skromno, preprosto življenje, hočejo imeti vse in vsega v izobilju kot "vsi drugi"... Ne mislim pri tem na upokojece, ki so si z leti dela svojo skromno pokojnino pošteno zaslužili, kakor tudi ne na invalide in bolnike, ki jim podpora nadomešča redno plačo. Tudi brezposelni, ki resno a brezuspešno iščejo zaslužek, so vredni vsega našega razumevanja. Jih je pa danes žal kar precej po svetu, ki jim dela ni mar: država jim enostavno velja za institucijo, ki jih mora živeti. Taki so v breme družbi, žive pa na račun tistih, ki so pridnih rok.

Stari slovenski pregovor pravi: "**Kdor ne dela, naj ne je!**" Sveti Benedikt je naročil svojih samostanskih sobratov: "**Moli in delaj!**" Naš pesnik Valentin Vodnik pa je nekdanj svaril:

... Lenega čaka
strgan rokav,
pal'ca beraška,
prazen bokal.

V delu je radost! Žal je danes po vseh industrijskih deželah na tisoče in tisoče ljudi, ki bi radi uživali to radost, pa jim ni dano. Bog daj, da bi jim bila kmalu želja izpolnjena, saj zaslužen kos kruha pridnemu vse slajše tekne, kot pa podarjen.

Po A. D.

- Če živi otrok sredi prepirov,
se nauči prepirati.
- Če živi otrok sredi strahu,
se nauči bati se.
- Če živi otrok sredi pomilovanja,
se nauči sam sebe pomilovati.
- Če živi otrok sredi ljubosumnosti,
se nauči sovražiti.
- Če otroku dajemo poguma,
se nauči imeti zaupanje.
- Če otroka pohvalimo,
se nauči priznavati druge.
- Če otroka ljubimo,
se nauči ljubiti.
- Če otroka spoštujemo,
se nauči postaviti si cilje.
- Če z otrokom „fair“ ravnamo,
se nauči pravičnosti.

- Če živi otrok sredi odkritosti,
se nauči, kaj je resnica.
- Če živi otrok sredi prijaznosti,
se nauči, kako lepo je živeti v tem svetu.

Zopet se je zamajalo...

Velikonočno jutro 1979. Jadranska obala se je stresla v nekaj strašnih sunkih. Pustili so bedo in razvaline. Mrtvih 104, nad tisoč več ali manj ranjenih, preko 80.000 ljudi brez strehe in najpotrebnejšega. Gmotne škode na porušenih stavbah pa še sploh ni mogoče dokončno oceniti...

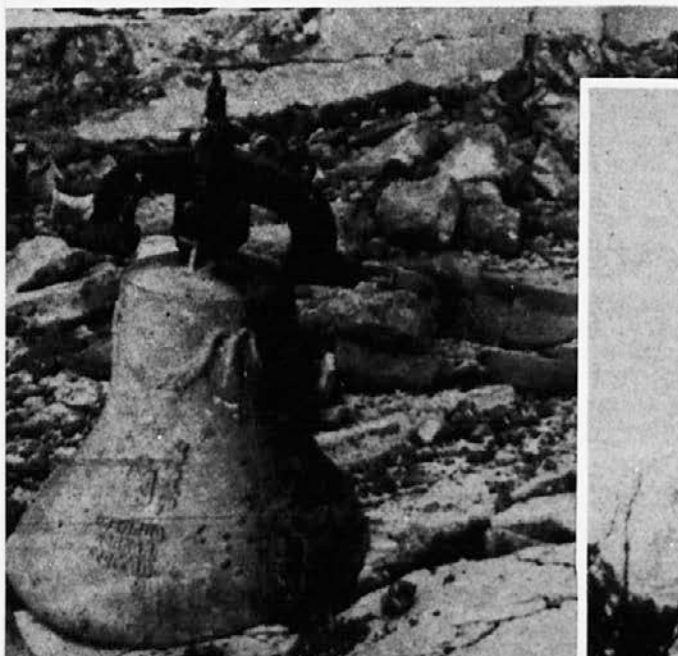
SVET, na videz tako trd in vase zaljubljen, se je spet zganil. Po poročilih prihaja pomoč od vseh strani. Tudi iz naše Avstralije, od priseljencev in ostalih ter od raznih organizacij. Naš ministrski predsednik M. Fraser je nakazal avstralsko prvo pomoč — ček za 100.000 dolarjev. Obenem je avstralska vlada ponudila brezdomcem vselitev k nam po hitrem postopku.

Med poročili s potresnega področja so poškodovane domala vse cerkvene stavbe, naj bo katoliške ali pravoslavne. Nekatere med njimi so sunki zrušili do tal, mnoge druge razmajane bo morala zdaj porušiti človeška roka. Na presenečenje vseh pa ni poškodovana znamenita stolnica sv. Trifuna v Kotorju, ki stoji tam že od dvanajstega stoletja. Močno je poškodovana kotorska župna cerkev, dočim je — kakor po čudežu — ostala v sklopu iste cerkve popolnoma nepoškodovana kapelica, ki je posvečena kotorskemu rojaku, kapucinskemu patru bl. Leopoldu Mandiću. Tudi cerkev Gospe od Škrpjeva — otoček sredi Boke Kotorske — ni utrpela skoraj nobene škode.

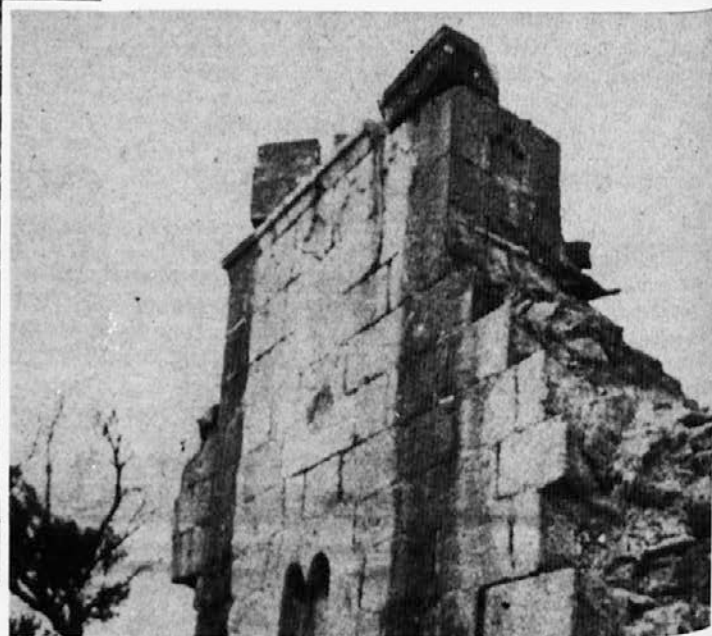
Na potresnem področju deluje že dolgo vrsto let

večje število sester raznih redovnih skupnosti. Vse so se takoj vključile v delo za pomoč ponesrečencem. Med redovnimi sestrami pa naj posebej omenim slovenske sestre frančiškanke Brezmadežne, torej sestre iste kongregacije, ki deluje med nami v Avstraliji. Ko so jih po vojni v Sloveniji pregnali iz samostanov ter jim prepovedali redovno obleko, so se nekatere odpravile proti Črni gori. Tam je primanjkovalo bolniških strežnic in so jih res z odprtimi rokami sprejeli. Ob žrtvah za bolnike, ostarele in umobolne so v novi domovini pognale korenine in si polagoma ustvarile svoje domove. V teku let so dobile med domačimi dekleti celo redovni naraščaj: ustanovile so samostojno redovno provinco, ki ima danes 75 sester, med njimi okrog trideset Slovenk.

Poročilo pravi, da so bile v velikonočnem jutru ob času potresa naše sestre že v kapeli. To jih je rešilo, kajti stavba kapele je nekako zdržala sunke. Vse sestre so nesrečo zdrave preživele — zasulo in ubilo je le eno starko, njih varovanko, dočim je druga za posledicami umrla kasneje. Zelo pa so trpele njih redovne hiše. Potres je porušil sestrsko hišo v Dobroti: tam sestre zdaj bivajo deloma pod šotori, deloma pa v hišici poleg samostana, ki na srečo še stoji. Prav tako

Ruševine ene izmed cerkvic nad jadransko obalo

je popolnoma porušen njihov dom v Petrovcu, kjer so sestre sprejeli začasno pod streho dobri sosedje. Tudi sestrsko hišo v Djenovićih so potresni sunki zrušili.

Slovenska verska središča v Avstraliji posebej nabirajo prav v pomoč verskim objektom potresnega območja, ki so v takihle in podobnih primerih skupne nesreče nekako porinjena ob stran in se jih javne

nabirke navadno niti ne ali pa komaj dotaknejo. To smo spoznali pri preteklih naših potresih in skušali s svoje strani pomagati prav tam, kjer je uradna pomoč pokazala svojo hibo, četudi bi je ne smela. Zdaj smo nekaj že nabrali in tudi naše sestre so že poslale del od svojega preizkušanim sosestram v pomoč. Se pa še vedno obračamo do darežljivih rojakov. Sleherni dar bo hvaležno sprejet in odposlan v prave roke.

Ni treba v daljave...

ODRASLI O OTROCIH

...takole govorijo in pišejo:

— Pri nas je življenje otrok povsem zavarovano in brezskrbno.

— Otroci so središče naše pozornosti.

— Našim otrokom ničesar ne primanjkuje.

— Za otroke gradimo vrtce, šole, razne varstvene ustanove, igrišča, zabavišča, počitniške domove...

— Nudimo jim sodobno izobrazbo in vzgojo. Za njih tiskamo knjige, revije in prirejamo mnoge televizijske oddaje.

— Pri nas so vsi otroci z vsem, kar potrebujejo za srečno in veselo življenje, v najpopolnejši meri preskrbljeni.

OTROCI O SEBI

NAJMLAJŠI, ŠE NEROJENI, SE BOJIJO

— Trepetamo za svoje življenje v mamicah. Vsak trenutek nam ga lahko ugasnejo in odvzamejo. Pri tem nas ne bo nihče branil. Tudi mamice in očetje ne. Prepričali so jih, da bo za njih dobro, če se nas znebijo. Dogovorili so se, da naše dobro začeto življenje za njih ni zaželeno. Toda za nas je pomembno. Tako radi bi živeli. — Ali nimamo pravice do rasti svojega življenja? Zakaj je že začetek našega življenja poln bojazni, ali nas bodo močnejši in silnejši pustili živeti? Zakaj nas nedolžne obsojajo na smrt?

DOJENČKI SO PREPLAŠENI

— Vedno bolj nas je strah, ker smo prepuščeni drugim. Ti ne morejo nadomestiti mamic, čeprav pravijo, da nas imajo radi. Z nami ravnaajo naučeno, ne pa materinsko. Mamice za nas nimajo časa: zaposlene so po službah. Ne utegnejo nam dati svoje materinske hrane, ne utegnejo nas za dalj časa pritisniti k sebi in nas osrečiti.

MAJHNIM OTROKOM JE HUDO

— Sredi najmočnejšega spanja in najlepših sanj nas starši dvignejo iz tople domače postelje in nas nosijo v zgodnjih jutranjih urah, ko je še trda noč in je zrak tako zelo strupen in onesnažen, v varstvo. Čeprav tam za nas skrbijo, ni tako kot doma pri mami in očku. Težko čakamo, da nas pridejo starši iskat. Včasih jih dolgo ni. Tedaj se počutimo kakor odvečna prtljaga v garderobi. Hudo nam je in jokamo.

OTROŠKI SVET JE OGROŽEN

— Vedno bolj smo utenjeni. Oblačiti se moramo po okusu odraslih. Za igranje nam dajejo puške, pištole in tanke. S takimi igračami se privajamo nasilju, brezobzirnosti, surovosti in sovraštvu. Pripovedujejo in prikazujejo nam prizore ter zgodbe, polne nasilja, mučenja ljudi in živali, krivičnosti in hudobije, ki v nas stopnjujejo strah in napadalnost. Z besedami in dejanji rušijo v nas vero v Boga ljubezni in dobrote, ki je najsvetlejša in najtoplejša sonce našega otroškega sveta. Živimo v vedno večji razdvojenosti in negotovosti.

NERAZUMEVANJE ODRASLIH DO OTROK

— Odrasli nas s svojimi avtomobili in prikolicami izrinjajo z zelenic in igrišč ter nas s tem prisilijo, da se igramo na smetiščih in pri posodah za odpadke.

— V prepričanju, da jesti kruh ni moderno, ker redi, ga nam ne dajejo in ga mečejo proč. Tako ga ni niti za tiste, ki trpijo hudo lakoto.

— Dresirajo in učijo nas, kar je njim v korist. Vsi-ljujejo nam svoja narejena doživetja, ki so nam tuja.

— Naše sposobnosti izrabljajo zase in zlorabljajo proti drugim.

— Imajo nas za poskusne zajčke, na katerih preizkušajo razne načine učenja, vzgoje in zabave.

— Z nami ravna na razne načine nasilno in gospodujoče, brez čuta za naš otroški svet.

— Tako nas silijo, da svoje roke krčimo v pesti, namesto da bi jih širili v dlani.

— Radi bi bili dobri otroci. To pa bomo, če odrasli ne bodo več tako ravnali z nami. Upanje, da se nam ne bo več treba bati za življenje, varnost in lepo otroštvo, nam prižiga Mednarodno leto otroka. Želimo, da bi bile v tem letu odpravljene vse krivice in vsa nasilja. Potem tudi mi ne bomo rasli v krivičneže in nasilneže.

V "Mavrici", slovenskem mladinskem verskem listu, sem našel gornji članek o našem letu 1979 — MEDNARODNEM LETU OTROKA. Vreden je, da ga nudim tudi bralcem avstralskih "Misli". Tudi nam vsem da misliti in če smo pri tem povsem iskreni, nas postane morda celo sram.

Tako radi bi se namreč prepričali, da je proslavljanje LETA OTROKA potrebno samo zaradi nesrečnih

otrok daleč od nas, v nerazvitih deželah. Ti revčki se zares potrebuje, da se jih svet spomni s svojo pomočjo in sočutjem (Marsikdo pa tem mislim še farizejsko prida: "Hvala Bogu, da mene pri tej akciji svet prav nič ne potrebuje, saj ima drugih, sposobnejših in petičnejših, več kot dovolj...")

Res: pri vsem tem, ko se oziramo v brezkončne daljave, pozabljamo na probleme modernega življenja tik pred lastnim nosom, morda celo v lastni hiši. Tudi krog nas se pretaka življenje, katerega del smo mi — in naši otroci. Zaželeni in nezaželeni. Tudi tisti, ki bi morali biti, a jih ni več: ugasnili so še pred rojstvom v znamenju svobode, ljubezni in bratstva, svetovnega skrbstva za mladi rod...

Že ob zgledih, ki jih vidimo okrog sebe, postane besedilo **Listine Združenih narodov o otrokovih pravicah** tako plitvo, njegova vsebina pa tako daleč od krute realnosti. Nič manj kot splošna Deklaracija o človekovih pravicah, ki so še vedno teptane. Zlasti ob mislih na uzakonjen splav po tolikih državah-podpisnicah obeh listin pa — vsaj meni — izzveni idealna vsebina kot pravo norčevanje iz življenja in svobode. Katere življenj je potrebnejše svetovnega varstva, kot ravno komaj začeto življenje pod materinim srcem? Če je kaj otrokovih pravic na tem svetu, potem je njegova od Boga dana pravica — pravica do nadaljevanja življenja, ki se je že pričelo. In vendar...

Sicer pa je danes človeštvo zadovoljno s prav vsakim, še tako majhnim korakom, ki je storjen v skupno dobro. Svetovni položaj in strah pred bodočnostjo nas je napravil take. Zato nas še tako malenkostno in morebitno izravnane razlike med idealnim besedilom Listine o otrokovih pravicah in dejanskim stanjem po svetu more samo razveseliti. Pa tudi prepričati, da je končno le vredno praznovati **Mednarodno leto otroka**.

JAKA NAPROŠEN

SLOVENSKA ZASTAVA

Prav je, da vemo, kaj mislijo o slovenski zastavi naši zamejski rojaki. Članek sem našel v tržaški reviji **MLADIKA** in je vreden ponatisa, zadnji odstavek pa resnega premisleka odborov naših izseljenskih društev. — Ur.

V **ZAMEJSKEM** tisku smo pred nedavnim spet opazili upravičene pritožbe, da nam večkrat ni jasno, kakšna je točno slovenska zastava. Pomote pri zaporedju barv so včasih take, da imamo nehote opraviti z jugoslovansko, hrvaško in celo z moravsko deželno zastavo. Pridružujemo se pozivom, da je treba paziti no točnost, kot moramo paziti na točnost recimo pri izpisovanju svojih priimkov. Zastava je kot simbol vredna največjega spoštovanja, spoštovanje pa izključuje nemarnost ali celo neznanje. Praktično si lahko pravilno zapovrstje bele, modre in rdeče barve enkrat

za vselej zapomnimo tako, da upoštevamo abecedni vrstni red.

S tem pa še ni konec nejasnosti odnosno dvomnosti v zvezi s slovensko zastavo. Obhajata namreč dve slovenski zastavi, ena z rdečo zvezdo in ena brez nje. Vsi vemo, da je prva uradna zastava Socialistične republike Slovenije, druga pa nacionalna, historična. Razlika je tako jasna, da bi o tem sploh ne smelo biti polemik.

Ne mislimo tu načenjati političnega oziroma idejnega problema, ki sicer obstaja, kot je seveda obstajal, ko

je bila za SRS (prej LRS) uvedena zastava z zvezdo. Pristaši so pojmovali v tem uzakonitev iz NOB, nasprotniki pa samovoljno prirojanje tradicionalnega simbola ter so pri tem tudi uporabili zelo oster izraz "oskrunjenje".

Kvečjemu bi se tu lahko vprašali, če je spreminjanje zastav na splošno nevtrarno, pozitivno ali negativno dejanje. Po našem mnenju je negativno, in to mimo vsakršnega idejnega razloga. Smo namreč za kontinuiteto v smislu tradicij: naša zgodovina je tako razsekana na vedno nova obdobja z vedno novimi situacijami, da imamo trajnih vidnih simbolov, ki bi pričali o naši povezanosti v krajih in časih, zelo malo. Zastava bi lahko bila eden takih povezovalnih elementov. Za zgled so nam Čehi in Poljaki, ki so po zadnji vojni prišli v enak političen položaj kot Slovenci v matični domovini, pa se jim ni zdelo za malo ohraniti svojih tradicionalnih zastav, ki sta veliko pomenili že prejšnjim rodovom. To je pač stvar posluha za vrednote in dimenzije, to je problem čuta za zgodovino, ker je hkrati jamstvo tudi za zrelo planiranje bodočnosti.

Do tu so naše misli odprte slehernemu stališču, ki

lahko svobodno dokaže njih pravilnost ali nepravilnost. Kot Slovenci v zamejstvu pa absolutno ne moremo sprejeti bolj ali manj prikritih poskusov, da bi bila naša narodna, tradicionalna zastava izrinjena iz javnosti. Na zastavo z zvezdo gledamo — ponavljamo — kot na uradno zastavo SRS in kot spomin na partizanske čase (čeprav partizanstvo ne more biti sinonim za eno samo od njegovih komponent, to je za bivšo KPS). V historični zastavi pa vidimo barvne simbole vsega slovenskega naroda.

Ta zastava je nad strankami sedanjosti in preteklosti. Simbolizira nam boje in sanje slovenskega naroda v vseh časih in ne le od nekega določenega sodobnega datuma dalje. Ta zastava je plapolala v dobi taborov, v časih narodnega prebujanja in uveljavljanja. Predstavlja nam vidni simbol tiste prisotnosti, na katero se v teh krajih ogroženosti sklicujemo ne od leta 1945, marveč že tisoč tristo let.

Kdor bi skušal to starodavno zastavo potiskati v kot, bi bil strankar najhujše vrste. Dokazal bi, da zaničuje našo preteklost.

Mlada mati

TRUDNA in slabe volje sem stala na postaji in čakala vlak. Ljudje so hiteli mimo mene — vsem se je mudilo. Tudi meni. Domov. Tam me je čakala družina — mati, otroci, mož, delo: pospravljanje, kuhanje, likanje plenice...

Nervozno sem pogledovala na uro. Še pet minut?

Nenadoma zagledam sošolko iz gimnazijskih let. Dolg, usnjen plašč ji je pokrival vitko postavo, nosila je modne škornje z visokimi petami, v roki torbica iz pravega usnja. Okoli perfektno našminkanega obraza so se poigravali kodri, ki jih je pravkar frizer pobarval in skodral v imenitno moderno pričesko.

Ko me je zagledala, se je prijazno nasmehnila. Komaj pa me je njen pogled celo zajel, se je prej še odkriti smehljaj umaknil takemu, ki je razkrival vse njene misli. Da, v njenih očeh sem bila res pomilovanja vredna. Njej so do sedaj sijali le veseli, sončni dnevi. Študirala je, starši so jo razvajali, imela je bogatega prijatelja, prostega časa in užitkov polno mero...

Jaz pa... Prav tako stara enaindvajset let, sem stala tu — niti oblečena niti počesana po najnovejši modi, na glavi debela ruta, ki je zakrivala mastne lase. Ni bilo zaradi denarja, ampak druge skrbi so stopile sedaj v ospredje; tiste o modi so se mi zazdele precej nesmiselne, nevažne, odveč.

Vedela sem za pomanjkljivosti, ki me je opozarjal nanje prijateljičin pogled. A doslej se jih nisem zavedala. Šele očitajoči smehljaj njenih ust mi je to povedal — kruto in neusmiljeno.

"Koliko otrok imaš?"

"Dva," sem priznala in zardela, kot bi se mi bilo treba sramovati lastnih, tako zlatih, zdravih otrok.

"In sedaj še tretji?..."

Moj Bog, mar je dandanes že greh imeti dva ali več otrok? Mar jo je moj trebuh motil? Saj

je moj, moja kri, moje meso, moja volja, ki si mi jo drzne očitati.

"Pogum imaš!" Zvenelo je, kot bi rekla: "Smolo imaš!"

Končno je prišel vlak. Voščili sva si mnogo sreče in šli vsaka svojo pot.

Vsa izmučenost, potvarjenost, trud, slaba volja — vse v meni se je umaknilo novemu, močnemu čustvu: ponosu!

Razmišljajoč sem ugovarjala prijateljici:

"... Pomilovala si me, reva, me gledala očita-joče, videla v meni kupec nesreče, uboštva, morda celo tlačanstva... Morda je res tudi nekaj teh občutkov v meni, kadar se mi zdi, da me prerašča naloga, ki sem si jo sama izbrala. Toda veliko močnejše od teh občutkov je stalno prepričanje, da sem lastnica neizmernega bogastva, ki ga ti ne moreš videti niti domnevati. Bogastva, ki si ga ne moreš pridobiti z delom, ne s trudom, ne z

bogatim prijateljem. Bogastva, ki ga tudi jaz nisem kupila in ne ukradla, ki nisem prišla do njega po dediščini ali kakem bogatem stricu. To bogastvo — moja družina — je učlovečen pristanek k življenju, k življenju v dvoje, v troje... Ta družina je pristen dokaz trdne volje, odkritega priznanja ljubezni, razumevanja in skupnosti. Ni bila urejena po naključju, ne združena po volji drugih, ampak edinole kot zamisel in uresničitev dvoje mladih, ki sta se drznila v današnjem svetu javno in pred Bogom združiti se, s trdnim prepričanjem, da je prav, kar sta storila.

Marsikaj prej tako važnega je sedaj stopilo v ozadje. Treba je veliko odpovedi. Vendar pa vse to utone v globokem občutju: ljubiti in biti ljubljen! V občutju, da nas je več, ki nosimo ne samo isto ime, ampak še mnogo več: skupno ljubezen, ki jo sprejemamo in razdajamo, kajti le v njenem krogotoku lahko preživimo!..."

ERIKA WROLICH

PO ETNIČNEM RADIU — TELEVIZIJA

"Australia is at a critical stage in the development of a cohesive, united, multicultural nation..."

Galbally Report (Iz uvodnih besed)

V JUNIJU 1975 je avstralska vlada uvedla kot dvanajsttedenski poskus oddaje etničnega radia v Sydneyu (2EA) in Melbournu (3EA). Priseljenci so jih sprejeli s takim odobravanjem, da so po podaljšan poskusni dobi v juniju 1977 te oddaje postale nekaj stalnega. Zdaj deluje Radio EA pod vodstvom SBS (Special Broadcasting Service). Vlada je za leto 1977/78 dodelila projektu dva milijona dolarjev. Dodatni stroški za razvoj bodo za nadaljnja tri leta okrog tri milijone dolarjev. Za povezavo med vodstvom in poslušalci etničnih oddaj je vlada ustanovila National Ethnic Broadcasting Advisory Council (NEBAC), v N.S.W. in Viktoriji pa sta zaživela State Ethnic Broadcasting Advisory Committees (SEBAC-s). V tem viktorijskem odboru je med zastopniki tudi Slovenka Mrs. Aleksandra Ceferin.

Etnični radio je v polnem teku, a problemov vsekakor

ni manjkalo in jih najbrž tudi nikoli ne bo. Tudi niso zgolj tehničnega, organizacijskega ali administracijskega značaja, ampak imajo vse globlje korenine. Celo iz raznih člankov v dnevnem časopisu je čutiti delovanje raznih skupin ("pressure groups" jim pravijo tukaj), ki bi rade pri etničnem radiu uveljavile svoje težnje.

Poseben problem je imela naša slovenska etnična skupina, ker so nas takoj spočetka po stari navadi vrgli pod skupno ime "Yugoslavs". Vsaj za Melbourne, kjer mi je razvoj poznan, moram reči, da je bila z naše strani za sleherno pravično pridobitev — ne morda kak privilegij — potrebna borba. Če je govor o etničnih skupinah, bivše državljanstvo vsekakor ne bi smelo priti v poštev. Vsaj tako bi človek pametno sodil. Z naše strani je bilo treba dosti in ponovnega poudarjanja, da so mnogi tukajšnji slovensko govoreči prisel-

ljenci bivši italijanski ali avstrijski državljani, ki Jugoslavije mnogi med njimi še videli niso. In vendar so sprva zakulisne sile celo uspele, da so "jugoslovanski spored" na 3EA v našo očitno škodo na času razdelili po republikah Jugoslavije, niti ne na štiri jugoslovanske jezike. Šele lani je končno padel izraz "jugoslovanski spored", a imam občutek, da je nekje v ozadju povezava jugoslovanskih jezikov le ostala. Želel bi, da se motim, toda po vsem videzu smo do neke mere Slovenci še prikrajšani na račun drugih jezikovnih skupin Jugoslavije.

Vsekakor je etnična oddaja redno na zračnih valovih (četudi se je že zgodilo, da je tehnik jutranjo oddajo — zaspal), razvija se povoljno in polagoma prehaja na ustaljene tire. Upajmo, da bo iz meseca v mesec na trdnjših nogah, boljša in pestrejša v sporedih ter bo pritegnila še novih sodelavcev. Izkazala se je doslej za močno vez, ki združuje člane posameznih etničnih skupin. Manj — bi sodil — povezuje etnične skupine z angleško govorečim prebivalstvom, kar naj bi bil prav tako eden namenov njene ustanovitve. A to zavisi v veliki meri od pripraviljalcev in predvajalcev radijskih sporedov.

Zdaj je Avstralijska zastavila nov korak naprej. Galballyjev report, ki ga je naša vlada sprejela v celoti in hoče po njem razvijati svojo skrb za priseljenke, je za radijem odprl vrata **etnični televiziji**. Kdo bi si kaj takega mislil pred manj kot petindvajsetimi leti, ko je 1. januarja 1956 to najmočnejše občilo v Avstraliji začelo. Prvi etnični spored so gledali po avstralskih domovih na nedeljo 29. aprila letos. Prišel je iz Sydneya in Melbourne v dopoldanskih urah (od osmih do enajstih) kot poskusni spored, ki naj bi izzval kritiko ter nasvete za izboljšanje. Po še nekaj sličnih poskusnih sporedih računajo na stalno etnično televizijsko oddajo, katere začetek naj bi bil v drugi polovici prihodnjega leta.

Prvi spored pe vseboval nekaj turističnih filmov dežel, iz katerih so večje skupine tukajšnjih priseljenec, jugoslovansko risanko, nekaj razgovorov s priseljenici. Reakcija prvega dne: preko 500 telefonskih klicev, večina s pozitivnim komentarjem o oddaji. Bilo pa je seveda tudi kritike in očitkov, da celotni spored ni bil dovolj pripravljen. Mnogim se tudi čas ni zdel prav nič primeren. Sam žal nisem imel prilike, da bi oddajo gledal ter jo presodil s svojega vidika. Bodočnost bo pokazala svoje. Za enkrat lahko samo rečemo: led je prebit... Po Galballyju naj bi bila etnična televizija "of value to the community as a whole by promoting tolerance and appreciation of cultural diversity". Le tako bo tudi res nekaj pomenila, ustreči vsem pa gotovo ne bo lahko.

Že na seminarju, ki ga je priredilo ministrstvo za etnične zadeve v petek in ponedeljek (27. in 30. aprila letos) v Melbourne, je v drugem delu (posvečen je bil v glavnem etnični televiziji) očitno izzvenelo, da prič-

kuje vlada s televizijo več težav in problemov, kot pa jih je imela z radijem. To je končno čisto razumljivo, saj je TV kot občilo močnejše in tudi zahtevnejše. Vse etnične skupine bodo težko prišle na vrsto. Mnogo manjših bo prikrajšanih že zato, ker enostavno nimajo ljudi, ki bi jih dostojno predstavili pred televizijsko kamero. Skupine iz večjih narodov, ki imajo v matični domovini televizijo že visoko razvito, se bodo lahko ponašale s dobrimi in izbranimi sporedi od doma, drugim to ne bo mogoče. Za skupino kot je naša, tiči pri izbiri uvoženih sporedov še globlje vprašanje: kakšne sporede moremo pričakovati iz domovine, kjer so vsa občila v rokah marksistične ideologije? Že s poudarjanjem "jugoslovanskih televizijskih sporedov" bomo Slovenci zopet porinjeni v kot, saj je celo v Sloveniji po poročilih obiskovalcev domovine veliko TV-sporedov splošnega jugoslovanskega značaja in v srbohrvatskem jeziku. Vemo tudi, da doma na radio ali televizijo ne more ničesar verskega: vera je popolnoma izključena, vsaka morebitna omemba pa njen odklon ali celo smenjenje. Eno in drugo ni po načelih svobode in demokracije dežele, v kateri smo našli novo domovino.

Razumem, da so ti in vsi ostali naši problemi, ki vstajajo ob pričetkih etnične televizije, skromne drobtinice. Gotovo so vse težji in globlji oni, ki čakajo avstralsko vlado ter ABC pri dokončni ureditvi, da bo zadeva zares stekla po pravih tirnicah. Zato tudi tu za enkrat lahko samo rečemo kot smo pri etničnem radiu: bomo videli, kaj nam bo prinesel čas. Menim, da bo veliko zaviselo zlasti od tega, kako bo sporede sprejela javnost, etnična in angleško govoreča. Vlada je ugriznila v jabolko — grizljaja ne more več izpljuniti. Če bo preveč kislo — kvečjemu lahko pretvarja izraz svojega obraza. A prav pretvarjanja si nihče ne želi, če je sedanja navdušenost za vse etnično s strani avstralskih oblasti iskrena in dobrodošla tudi njim, ne le nam priseljenecem. "Multicultural Australia" je visokozveneč izraz, ki pomeni lahko zelo veliko, ali pa nič. Vsekakor ga lahko razumemo na razne načine, tudi take, ki izzvene v lepi frazi, v praksi pa so le pesek v oči in nimajo nobene trajne veljave...

Človek lahko pozabi na svojega očeta — tudi če je ta minister, ne more pa pozabiti svoje matere — tudi če je beračica.

(kitajski pregovor)

5. maja 1979

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Za letošnjo veliko noč smo imeli res prijetno vreme. Četudi je pri nas zdaj jesen, je bilo v zraku čutiti pomlad. Vsaj vreme letošnjih praznikov je zelo sličilo velikonočnim v domovini. Udeležba pri bogoslužju je bila vsekakor lepa, sodelovanje zbrano, spovedi in obhajil veliko ter nam izseljenskim duhovnikom v veselje in tolažbo. Za veliko soboto zvečer je kar zalegla prošnja, ki sem jo izrazil v velikonočnem pismu in tudi v marčnih MISLIH: za cerkvijo med bogoslužjem ni bilo zbiranja in glasnega govorjenja. Hvala vsem, ki ste k temu pripomogli.

Na prostem smo imeli križev pot velikega petka, obrede velike sobote z vigilno mašo in vstajenjsko procesijo, kakor tudi glavno mašo na velikonočno nedeljo. Za takele dneve nam luška votlina res dobro služi. Zlasti še, če je vreme ustaljeno in se ni treba do zadnjega bati, ali bomo zunaj ali v cerkvi.

● Nabirka v velikonočnih kuverticah je doslej prinesla za vzdrževanje našega verskega središča lepo vsoto \$2,583.—, pa se kuvertice še vračajo. Bog povrni vsem za razumevanje in pomoč!

Letošnja nabirka velikega petka za vzdrževanje svetišča Svete Dežele je bila \$53.22, dočim so družinski šparovčki za postno akcijo "Project Compassion" za najpotrebnejše na svetu prinesli doslej \$471.42 in se vsi gotovo še niso vrnili. Lepo prosim, čim prej jih vrnite, da zaključimo nabirko in odpošljemo nabrano vsoto. Kot smo omenili, bomo polovico poslali našima posinovljenima misijonarjema v Togo, Afrika, polovico pa nadškofijskemu misijonskemu uradu. Vsem dobrotnikom priskrba zahvala!

● Prav za veliko noč nas je prestrašila vest o potresu, ki je uničil toliko življenj in napravil toliko škode po Črni gori in Dalmaciji. Na srečo do Slovenije tokrat ni segel. Pozvali smo naše ljudi, naj se pridružijo čarovalcem, obenem pa je naše versko središče odprlo posebno potresno akcijo za pomoč porušeni verski

objektom. Vemo od preteklih sličnih nesreč, da so cerkve pri razdelitvi pomoči prikrajšane, zato se nam zdi prav, da jih po svojih močeh vsaj mi podpremo. Doslej smo nabrali vsoto \$560.— in je vsak dar še vedno hvaležno sprejet. Bodimo darežljivi in naj levica ne ve, kaj je dala desnica! Zapisano pa bo pri Bogu, ki bo vse stotero povrnil.

● Smrtnega slučaja ta mesec med nami spet ni, pač pa je tudi nas pretresla vest o smrti **Jožeta Mačka** v Canberri, ki je bil sleherni leto vsaj enkrat gotovo med nami. Za letošnje počitnice se je pridružil celo našemu družinskemu tednu ob morju. Vsem, zlasti pa njegovim številnim znancem, ga priporočam v spomin pred Gospodom.

Ker sem bil sam v tednu *pogreba zadržan kot udeleženec katoliške in krščanske tiskovne konvencije v Brisbane, Qld., me je pri pogrebu v Canberri zastopal p. Stanko, ki ga je spremljal tudi br. Bernard.

Več o pokojnem je napisal p. Valerijan v svoji rubriki, kot dolgoletni sodrnik našega lista pa si je pokojni Joža zaslužil, da sem se ga v tej številki spomnil tudi s posebnim člankom.

● Krstov pa smo imeli nekaj: Dne 7. aprila je krstna voda obšla dve punčki. Za **Kristino** bodo klicali prvorojenku družine Dragutina **Suhec** in Marijane r. Ruzumberski, ki so jo prinesli iz St. Albana. Iz Footscraya pa so prinesli **Nancy**, ki je razveselila družinico Miroslava **Strah** in Marije r. Gadea. — Osmega aprila je krščevala družina Rudolfa **Koloinija** in Ivanke r. Vadjal, North Ringwood. Hčerko bodo klicali za **Tanjo Natalijo**. — Na veliko soboto smo pri obredih krstili **Jazona Vladota**, ki je novi prirastek družine **Vladota Laboski** in Martine r. Knez. Prinesli so ga iz Thomastowna in moram ga pohvaliti, da je bil med obredi zelo priden. — Dne 21. aprila so iz Tullamarine prinesli **Jeremija Štefana**, novega člana družine **Josipa Vlahek** in Zinke r. Stipanič.

Vsem družinam iskrene čestitke k novorojenčkom! Le naj vidijo v starših obilo zgleda lepega krščanskega življenja!

● Poleg holandske poroke naj omenim v naši cerkvi tokrat dve slovenski. Dne 7. aprila sta tudi pred Bogom obljubila zakonsko zvestobo **Miroslav Strah** in **Maria Gadea**, ki ju je doslej vezala samo civilna poroka. Ženin je iz Maribora, nevesta pa je španskega rodu iz Tore Blanca. — Na soboto 28. aprila pa sta si pred oltarjem obljubila zakonsko zvestobo **Pavel Brodej** in **Olga Rošelj**. Ženin je iz Spodnjih Dolič in krščen v fari Vitanje, nevesta pa je s Kitnega vrha ter krščena v Zagradcu.

Obema družinama kličemo božjega blagoslova na življenjsko pot!

● Na peto aprilsko nedeljo (29. aprila) je po deseti maši **Gabrijel Hermes** v cerkveni dvorani kazal film.

ki ga je posnel na svojem zadnjem potovanju. Z mamu sta poleg Evrope obiskala v prvi vrsti Egipt, od koder sta se pred leti izselila v Avstralijo. Zlasti bivši egipčanski Slovenci med nami so bili filma gotovo veseli. Prostovoljne prispevek pa je Gabrijel namenil slovenskim šolskim sestrar, ki delujejo v Egiptu. Obtičale so brez sredstev sredi zidave Doma ostarelih in jim bo sleherni dolar prišel prav.

● Po veliki noči je odšla naša s. Silvestra, predstojnica Slomškovega doma, na zaslužene počitnice v domovino. Prvič po trinajstih letih, kar je s prvo skupino sester prišla med nas. Želimo ji obilo lepih dni, dober počitek in srečen povratek. Upajmo, da se ji bo doma tudi zrahljano zdravje popravilo in okrepilo.

Tako smo pri slovenski cerkvi v Kew za nekaj časa obtičali brez organistinje. Nekajkrat smo si pomagali z ljudskim petjem, zdaj pa nam je obljubila gospa Urbasova, da bo enkrat ali dvakrat na mesec spet sedla za orgle. Dvakrat (namesto enkrat v mesecu kakor doslej): na drugo in na četrto nedeljo, pa bodo peli Glasniki.

● V maju bomo šmarnično pobožnost združili z vsako nedeljsko mašo, čez teden pa bomo šmarnice, navadno združene z večerno mašo, sproti oznanjevali iz tedna v teden. Večerna maša bo seveda na četrtek 24. maja, ko praznujemo VNEBOHOD, ki je v Avstraliji zapovedan praznik, kakor tudi na četrtek 31. maja za praznik Marijinega obiskanja in zaključek šmarnic. Kot vsaki prvi petek, bo večerna maša tudi na petek 1. junija. — Praznik Rešnjega Telesa je prenesen in ga bomo praznovali na nedeljo 17. junija s slovesno mašo ob desetih, procesijo z Najsvetejšim okrog cerkve ter blagoslovom na vrhu stopnišča pred glavnim vhodom. Že zdaj naprošamo starše, naj poskrbe za spremstvo

Najsvetejšega in potresanje cvetja deklice v belih oblekah. Tudi to je lahko del domače verske vzgoje, ki jo moderni otroci žal tako proglašajo.

● SEJMA Društva sv. Eme na tretjo majsko nedeljo (20. maja) ne bom posebej oznanjeval, saj se bojim, da MISLI pred tem datumom še ne bodo med naročniki. Če pa bodo, naj bo ta gornji stavek v opozorilo, da ne pozabite priti.

Ni važno, kako planiram — tiskarna ima svoj novi tempo, ki mi nikakor ne gre v račun. Pri najboljši volji ne morem in ne morem datuma izida premakniti na začetek meseca. Še bom poskušal, a sem nad uspehom že skoraj obupal. Končno moram biti zadovoljen, da potrpljenja še nisem izgubil — in z urednikom tudi vi bralci ne. Še vedno je bolje z malo zakasnitvijo, kot pa nikoli, ali ne? Vsaj to naj bo tolažba — meni uredniku in tudi vsem bralcem.

● Ker imam ravno prostor, bi rad tokrat spet omenil našo BARAGOVO KNJIŽNICO. Ima že blizu 1600 registriranih knjig, preko sto rednih bralcev, izdala pa je v prvem letu povprečno 25 knjig na teden. Kar lepe številke. Še drugi ste povabljeni, da se je poslužite: odprta je ob nedeljah v času med mašama ter po deseti maši do dvanajste, včasih prav do ene ure. Čas je, da začnete spet malo brati, saj smo se v izseljenstvu menda prav v branju kaj polenili.

Hvaležen sem glavni knjižničarki gospe Mariji Opletovi, kakor tudi njenim pomočnikom (vsej njeni družini, gaspe Bogovičevi, gđc. Mariji Brnetovi in g. Eligiju Šereku), da delo pri knjigah uspešno poteka.

● Družinske šparovčke postne nabirke PROJECT COMPASSION vrnite čimprej, da moremo zaključiti nabirko in odposlati zbrani denar za najpotrebnejše na svetu!

Marijino središče vernih Slovencev
— božjepotna cerkev Marije Pomagaj na Brezjah

NAŠE ZAMEJSTVO v Primorju včasih skoraj ni prav nič na boljšem, kot je bilo svoj čas pod fašisti. V Trstu so februarja letos italijanski dijaki zasedli šole v znak protesta proti globalni zaščiti Slovencev. Konec marca so študentje zasedli tudi poslopje tehničnega zavoda Carli. Na trgu so 24. marca predstavnice Združenja italijanskih žena zbirale podpise proti "uvedbi dvojezičnosti" v Trstu, Gorici in Vidmu. Italijanske ženske so utemeljevale svoj nastop proti dvojezičnosti z "diskriminacijo": Če se uvede dvojezičnost, bo to "nesramno" zapostavljanje tistih ljudi, ki govorijo samo en jezik. V primeru, da bi bil res sprejet zakon o globalni zaščiti, bi namreč delovna mesta v javni upravi dobili le tisti, ki obvladajo oba jezika, italijanskega in slovenskega. To pa je po mnenju Združenja italijanskih žena že kar rasna diskriminacija...

V PLANICI so se na velikanki 18. marca zaključile tekme za naslov svetovnega prvaka v smučskih skokih. Nastopilo je nad 50 tekmovalcev. Zmagal je Avstrijec Kogler s 380 točkami. Ta je tudi najdlje skočil (179 metrov), toda je podrsal z rokami, zato njegov skok ne bo priznan za svetovni rekord. Njegov rojak Klaus Ostwald je s poletom 176 metrov izenačil svetovni rekord, ki ga je postavil Innauer na skakalnici v Oberstdorfu.

To tekmovalstvo je prineslo tudi nov slovenski (in jugoslovanski) rekord: Zupan je skočil 171 metrov. Na splošno pa se v tekmovalstvu Slovenci niso uvrstili na vidna mesta. Razočaral je Bogdan Norčič (nosilec srebrne medalje svetovnega prvenstva na veliki skakalnici), ki je bil šele 27. Prijetno presenetil pa je komaj sedemnajstletni Primož Ulaga, ki je s 300,5 točkami dosegel 26. mesto.

Ker smo že pri snegu in smučkah: Na zadnjem tekmovalstvu za svetovni rekord v vesleslalomu v Furanu je dosegel prvo mesto Šved Ingemar Stenmark (125 točk), drugo pa je dosegel Švicar Luscher (104 točke). Tretje mesto in bronasto medaljo je dosegel naš Bojan Križaj s 96 točkami. V vrh evropske elite v alpskih disciplinah sta se na tem tekmovalstvu pririnila tudi ostala dva slovenska tekmovalca: Boris Strel je bil v vesleslalomu čerti, Kuralt pa osmi, v tekmovalstvu za

svetovni pokal v alpskih disciplinah pa je Kuralt zasedel 26. mesto, Strel pa 33.

NA OBČINSKIH volitvah avstrijske strani Koroške so letos 25. marca slovenske samostojne liste dobile 4.468 glasov, kar je 560 glasov več kot pred petimi leti. S tem so povečale število izvoljenih odbornikov od 40 na 44. Napredek bi bil še večji, če bi vsi koroški Slovenci glasovali samo za slovenske liste.

V splošnem merilu so napredovali poleg slovenskih enotnih list socialisti in ljudski demokrati. Nazadovali so neonacisti, ki so izgubili 3,8 odstotka glasov. Najslabše pa so se odrezali komunisti, ki so izgubili od skupnih 26 mest po koroških občinah s temi volitvami kar polovico stolčkov.

PO DOKONČNIH podatkih za leto 1977 je slovenski narodni dohodek znašal 104,89 milijard dinarjev, kar je 21% več kakor leto poprej (1976). Povprečje znaša 57,024 dinarjev na prebivalca, v resnici pa je najvišji v občini Ljubljana-Center (227,438 dinarjev), dočim je najnižji v občini Lenart (15,967 dinarjev).

Ravno polovica slovenskih občin je pod povprečjem: Ajdovščina, Slovenske Konjice, Metlika, Vrhnika, Dravograd, Ilirska Bistrica, Idrija, Slovenj Gradec, Mozirje, Laško, Tolmin, Zagorje, Črnomelj, Litija, Ljubljana-Viž-Rudnik, Slovenska Bistrica, Gornja Radgona, Radlje ob Dravi, Ptuj, Trebnje, Brežice, Lendava, Grosuplje, Sevnica, Ljutomer, Murska Sobota, Šmarje pri Jelšah, Šentjur pri Celju, Ormož in že omenjeni Lenart z najnižjim narodnim dohodkom na osebo.

Nad povprečjem pa so občine: Ljubljana-Center, Ljubljana-Bežigrad, Velenje, Celje, Nova Gorica, Jesenice, Piran, Ljubljana-Moste, Ravne, Koper, Kranj, Ljubljana-Šiška, Trbovlje, Škofja Loka, Maribor, Izola, Krško, Novo mesto, Trzin, Kočevje, Logatec, Kamnik, Sežana, Radviljica, Postojna, Ribnica, Hrastnik, Domžale, Žalec in Cerknica.

V SLOVENIJI se letno sklene približno 15.000 zakonov. Po statistiki je 11.000 nevest starih pod 24 let. Žal pa so tudi tam zakoni že zelo krhki: sodišča v Sloveniji razvežejo letno kar 2200 zakonov. Največ zakonov gre narazen v tretjem letu skupnega življenja. Ugotovljeno je, da so najbolj trdni zakoni kmečkega prebivalstva, dočim je največ ločitev med kulturniki in umetniki.

SPORTNO letališče v Polju pri Ljubljani je že preveč obzidano, zato ga je težko najti in postaja pristajanje vedno nevarnejše. Potrebi hočejo ugoditi z zgraditvijo novega športnega letališča pri Brezovici. Po načrtih bo steza dolga 900 metrov, najpotrebnejša poslopja pa naj bi bila zgrajena do srede prihodnjega leta.

ŠTEVILO SAMOMOROV raste v Sloveniji iz leta v leto ter je s tem prišla naša domovina v sam vrh evropskih držav, saj je na tretjem mestu. Leta 1976 si je vzelo življenje 574 ljudi, kar je 3,06% na 100.000 prebivalcev. Za naslednje leto pa se je odstotek zvišal

kar na 31,5, dočim o lanskem letu še nimamo podatkov.

Socialno skrbstvo proučuje ustanovitev telefonskih središč po ameriškem vzorcu za preprečevanje samomorov, treba pa bi bilo iskati tudi vzroke tega tragičnega bega iz življenja. Vsekakor so samomori Slovincem dovolj glasno opozorilo, da višanje življenjskega standarda še ni pogoj za srečo. Človek ne živi samo od potrošniških dobrin, ampak tudi od božje besede, ki jo posreduje vera.

OB STOLETNICI rojstva našega pesnika Josipa Murna-Aleksandrova, katere smo se spomnili v prejšnji številki MISLI, so v Slovenski knjižnici pripravili zanimivo razstavo, ki je prikazala pesnikovo življenje in delo. Razstavljene so bile vse izdaje njegovih pesmi, prevodi v tuje jezike, članki, razprave in eseji o Murnovi umetnosti.

TUDI V SLOVENIJO in ostale jugoslovanske republike že vtihotaplja mamil, ki naj zastrupe našo mladino. Med študenti je žal vedno več primerov jemalcev mamil, kar vzbuja zaskrbljenost. Budnost je potrebna in je nikoli ni dovolj.

Konec letošnjega februarja so na mejnem prehodu Gradina pri Dimitrovgradu (na jugoslovansko-bolgarski meji) cariniki zaplenili v tovornjaku z zahodnonemško registracijo 582 kilogramov hašiša. To je bila ena največjih pošiljk mamil, ki so jih kdaj odkrili jgoslovanski cariniki.

NAJSTAREJŠI v Domu počitka v Dravogradu je **Valentin Smovnik**. Letos je v krogu ostalih 44 sostanovalecev in oskrbovancev Doma slavil svoj stoprvi rojstni dan. Pripravili so mu skromno a pristrčno proslavo.

V **KAMNIKU** so nedavno odprli numizmatično razstavo "Naš srednjeveški denar". Znano je, da je imelo mesto Kamnik v srednjem veku razmeroma bogato kovniško dejavnost: kovnica na Malem gradu je delovala nekako od leta 1204 do 1270, torej dobrih šestdeset let. Iz kamniške kovnice nam je poznanih dvajset različnih vrst kovancev.

35-LETNICO delovanja je slavil pevski zbor "Simon Gregorčič" 2. marca s slavnostnim nastopom pred polno dvorano koprškega gledališča. Zbor se je razvil iz kvarteta. Zdaj ga vodi mladi dirigent Matjaž Šček, ki mu je upselo k jedru starejših in izkušenih pevcev pritegniti tudi več mladih glasov. V tem je upanje, da zbora še ne bo tako hitro konec in je na poti do nadaljnjih jubilejev.

KOT MNOGA PODJETJA, se z izgubami bori tudi "Mesna industrija Pomurka", kot poročajo iz Murske Sobote. Podjetje ima šest temeljnih organizacij združenega dela in nad tisoč zaposlenih. Težave so postale tako hude, da so se s položajem v podjetju spoprijeli v vseh partijskih osnovnih organizacijah. Ker so lansko leto prisluzili kakih 50 milijonov izgube, ki jo zdaj morajo kriti "iz družbenih fondov", so delavci podjetja

izrekli nezaupnico direktorju zaradi slabega gospodarjenja. Ugotovili so, da je bilo stanje v podjetju slabo, samoupravljanje pa le na papirju: številne važne odločitve so sprejeli kar v "ožjem krogu" in o njih niso razpravljali niti na delavskem svetu.

KRAŠKI PRŠUT — mmmm! Podjetje "Kras Sežana" je z novo pršutarno povečalo proizvodnjo pršutov od 35.000 na več kot 80.000 letno. Polovico proizvodnje prodaja v Sloveniji, četrtno na Hrvaškem, deset odstotkov gre v Nemčijo in Avstrijo, ostalo pa prodaja drugod po državi.

TISKARNA

**POLYPRINT
PTY. LTD.**

1 DODS STREET, BRUNSWICK, 3056, VIC.

TEL. 387 6922

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Potrebuje TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

**Telefon:
459 7275**

**FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.**

Gibanje se je vztrajno širilo v glavnem prav zaradi dobrodelnosti. Po dosegljivih podatkih, ki pa gotovo niso zadnji, je organizirano v 86 deželah po svetu in ima nad 17.000 "korpusov" (verskih občin) in "prednjih straž" (duhovnih središč). Na teh področjih deluje okrog 27.000 "poklicnih oficirjev" ter "kadetov" in nad 112.000 krajevnih "častnih oficirjev" (laičnih pomočnikov), pa še nad 100.000 neplačanih pevcev in godbenikov. Časopisov ima ta "vojska" po svetu 137 v dveh milijonih celotne naklade, ozna nja pa svoje nauke v 136 jezikih.

Versko-moralno prizadevanje v skupnosti spremlja obširno socialno delo, kateremu služi nad 2000 zavodov in različnih vrst ustanov. Posebne "misijonske sestre", nad 1300 po številu, delujejo v 24 deželah.

V vojaški uredbi skupnosti danes "generalu" pomaga njemu podrejen "šef štaba" in "štab šestih višjih oficirjev". Poleg mednarodnega glavnega štaba pa ima svoj "narodni štab" tudi vsaka dežela, kjer "vojska" deluje. V vsaki deželi je skupnost razdeljena na "divizije", te pa na že omenjene "korpuse" in "prednje straže".

Glede nauka je že ustanovitelj sekte določil "enajst verskih členov", ki služijo za temelj verovanju. Osnova jim je sveto pismo v protestantskem smislu, kot edini vir razodetja. Sprejeli so splošno vse glavne krščanske resnice (t.j. apostolske veroizpovedi), odklanjajo pa vse zakramente, celo krst in sveto obhajilo. V nadomestek so uvedli svoje slovesnosti: nekako versko vpeljevanje otrok, sprejem novih "vojakov", javno pokoro pod zastavo Vojske odrešenja in podobno.

V verskem življenju zahtevajo od članov vojaško disciplino, spokornost in prizadevanje za popolnost (v metodističnem smislu). Samozatajevanje obsega različne odpovedi: plesu, gledališču, mamilom . . . Odklanjajo tudi vojno in dvoboj. V njih okvir duhovnega življenja spadajo nekake letne duhovne vaje: teden samozatajevanja in posebnih odpovedi.

Pri bogoslužju Vojske odrešenja se vrstijo molitev, petje in pridiganje. To je v njih vojaškem sistemu "nižja stopnja" in le za tiste, ki še potrebujejo spreobrnjenja. Za napredujoče in že spre-

obrnjene ter potrjene "vojake" pridejo na vrsto še druge globlje asketične verske vaje.

BINKOŠTNIKI

V marčni številki sem v začetku razlaganja te vrste sekt omenil mimogrede tudi razna "binkoštna gibanja". Morda ne bo napak, če še o teh povem nekaj besed, da bo bralcem lažje presojati, kadkar se srečajo s kakšnim izmed njih. Ravno v današnjem času je opaziti izreden porast te vrste verske razsežnosti. Po koncilu se nekaj sličnega pojavlja tudi v katoliški Cerkvi pod imenom "karizmatično gibanje", prinaša mnogim nova verska doživetja in očitno tudi sadove. Hočejo nazaj k prvim binkoštim, ko je na zbrane Gospodove učence prišel Sveti Duh, jih notranje razsvetlil in jim dal čudežne moči.

Na podoben način se je ob pričetkih našega stoletja rodilo gibanje "novih binkošti" po raznih protestantskih skupnostih. Posamezniki so iskali izhod iz verske krize, ki jo je v prejšnjem stoletju izzval racionalizem in je s svojo kritiko začel spodjedati sam temelj krščanstva — sveto pismo. Tako binkoštno prebujanje je bilo najprej opaziti v baptističnih in metodističnih verskih skupnostih Severne Amerike. Zgodovina pravi, da je prvo tako binkoštno skupnost utemeljil

"Glejte, da vas kdo ne premoti!"

(M 24, 4)

baptistični pridigar R. G. Spurling leta 1886 v ZDA. Ko so baptisti njegove privrženice izključili, so se pridružili metodističnemu pridigarju Williamu F. Bryantu. Ta je leta 1907 ustanovil prvo znano samostojno binkoštno versko skupnost.

Tako je to "binkoštno gibanje" in kasneje mnoga druga sličnih začetkov nehalo biti zgolj "gibanje". Postalo je samostojna "binkoštna Cerkv", oz. "binkoštna Cerkve", saj ni ostalo samo pri eni. Njih pripadnike imenujemo "binkoštnike". So po celem svetu in računajo, da jih je okrog petnajst milijonov, kar pa zaradi pomanjkanja skupne organizacije ni lahko ugotoviti. Samo v ZDA je nad trideset binkoštnih Cerkva, ki imajo po izboru pripadnikov različna imena: "Božja Cerkv", "Kristusova Cerkv", "Nazarenska Cerkv" in podobno . . .

Pri binkoštnikih in njih skupnostih je organizacija le v ozadju. Zato te skupnosti nimajo neke hierarhične zgradbe. Vsaka krajevna občina je popolnoma samostojna, ki se le zaradi medsebojne pomoči seveda povezuje s sosednjimi. Prav tako te skupnosti nimajo skupnega stalnega najvišjega organa. Pač pa se od leta 1947 redno sestajajo na takojimenovani "Svetovni konferenci binkoštnih skupnosti", ki pa ima samo posvetovalni značaj. Seveda poudarek samostojnosti posa-

meznih verskih občin in le rahla organizacijska povezanost med seboj povzročata v binkoštnih skupnostih veliko medsebojno razdeljenost. Poleg glavne veje je v svetu še cela vrsta stranskih vej binkoštnih skupnosti najrazličnejših imen in seveda tudi nauk.

V nekaterih deželah imajo gotove skupne organe, kot so: glavna skupščina, glavno predsedništvo in tajništvo. Potem imajo še okraje in oblasti s svojim predsednikom, tajnikom in skupščino. Vendar je — kot zgoraj omenjeno — temeljna in povsem avtonomna skupnost krajevna cerkvena občina. Ima svojega predsednika, tajnika, pridigarja in pastora. Nosilce vseh teh funkcij volijo vsi člani, ki so seveda samo odrasli. Poznajo pa poseben obred polaganja rok na nosilce služb, vendar temu ne pripisujejo zakramentalnega značaja.

Binkoštniki z ostalimi kristjani verujejo v Sv. Trojico, v Kristusa Boga in Odrešenika ter zahtevajo življenje po evangelijskih naukih. S protestanti jim je skupno, da priznavajo samo sveto pismo kot vir razodetja. Značilno zanje je izredno poudarjanje delovanja Svetega Duha in v zvezi s tem duhovnega krsta ter darov Svetega Duha oz. karizem. Trdijo, da sprejemajo vse razodete krščanske resnice in se hočejo v nauku ter življenju čim bolj približati obdobju prve Cerkve.

Binkoštniki zavračajo zakramente v katoliškem smislu, imajo pa svoje obrede, od katerih sta glavna krst in Gospodova večerja. Krst — razen v nekaterih binkoštnih skupnostih — podeljujejo samo odraslim, obred Gospodove večerje pa imajo navadno le vsako prvo nedeljo v mesecu. Njih služba božja poteka na en način kot biblična ura, kjer se predvsem bere in razlaga sveto pismo. Na drugi način pa je predvsem občestveni molitveni sestanek, kjer ni posebnih predpisov, so pa v zvezi s tem razne navade kot na primer, da se vsi pri molitvi držijo za roke.

Upam, da bo ta skromna razlaga pomagala bralcem ločiti zgolj binkoštno gibanje od binkošne samostojne Cerkve. Tako gibanje je tudi "karizmatično gibanje" v naši Cerkvi in dokler je v katoliškem okviru ter pod Cerkvenim vodstvom, je vredno hvale. Korak v samostojnost bi bil daleč od božje volje.

(Dalje prih.)

Moja mati

O MATERAH je bilo že mnogo napisanega, pa še vedno premalo. Prav slovensko slovstvo se posebej ponaša s tem gradivom. V kako klenih besedah sta narodu predstavila mater naš Ivan Cankar in Franc Ksaver Meško. V njuno besedno galerijo si ne upam niti segati, skušal pa bom pokazati sliko lastne matere, ki jo najboljše poznam.

Moja mati je majhne postave, a še vedno gibčna, da malo takih. Sem njen prvenec: meni je sledilo še osem drugih kričočev. Vsi smo ji kakor eno telo, ki se ne da deliti od njenega telesa. Pridna je, da ji je težko najti tekmovalko. Pred nekaj leti sem jo videl. Že sedemdesetletna žena, pa je zvečer še vedno delala do pozne ure, zjutraj pa je bila že pred svitom na nogah. Poleg gospodinjstvih opravil je imela na skrbi še nepokretno hčerko, za katero je zvesto skrbela več let, prav do njene smrti.

Po smrti hčerke ni bila rešena skrbi in težkega dela. Komaj nekaj mesecev je minilo, ko je dobila v oskrbo mojega očeta — skoro enako nepokretnega kot je bila prej hčerka. Ob priliki hišnega obiska ji je domači župnik dejal: "No, mama, spet ste dobila službo..." Z mladostno vedrostjo, ne da bi pokazala najmanjšo nepotrpežljivost, jo je opravljala. Pri vseh skrbih pa je sedemdesetletna žena sedla na kolo in kot mlado dekle skoro vsako jutro pohitela k maši.

Da, moja mati je zgledno verna žena. Z molitvijo na ustnicah vstane in pozno v noč z molitvijo zaspi. Z molitvijo je pričakovala vsako svoje dete že mesece pred rojstvom. Sama mi je nekoč priznala: "Ko sem zvedela, da nisem več sama, sem dete posvetila Srcu Jezusovemu. Redno sem molila zanj in za vas vse še vedno molim..."

Koliko ljubezni je vsa leta zlivala na nas. Spomin mi hiti nazaj v otroško dobo. Bil sem težko bolan: moje življenje je viselo na nitki. Padal sem v nezavest, pa se zopet medlo zavedal. Vsakokrat, kadar sem se zbudil iz omedlevice, sem čutil materin obraz nad

seboj. Mehka je bila njena beseda, a razumel je nisem. Videl sem le motno njen zaskrbljeni obraz in spominjam se lahkega gibanja njenih ustnic. Danes sem prepričan, da je tiho molila zame.

Nad družinsko mizo je brlela petrolejka, pod njo na mizi je ležal hleb rženega kruha, ob njem velik krušni nož. Drug za drugim so odšli ostali k počitku, le dekla je še pritekla po navodila. Mati je ostala pri meni in zvesto pazila na vsak moj dihanje. Z žličko mi je stregla s čajem. Spominjam se, da sem čul njene vzdihne, a ne besed obupa. Niti zdravnika ni klicala. Bila je močna v domači zdravniški vedi. Vse leto je nabirala zdravilne rože in najbrž jih še. Ni jih malo po naših gmajnah za vestne herbarje.

Ko sem meril prvo pot v šolo, me je mama spremljala. Tako lepo je govorila o šoli, da je niti učiteljica z vsem svojim znanjem ni mogla izriniti. To učiteljsko bitje, tako različno od mame, se mi je že prve dni kar pristudilo. "Mama, ti nas pojdi učiti, ker znaš bolje od učiteljice," sem dejal materi. Dobro se spominjam, da sem s svojo otroško prošnjo zvabil smehljaj na njena lica. Učila nas je molitvice in pesmice, pa sto naukov za življenje. Kot otrok sem bil prepričan, da tako učene matere nima nihče drug — le naša hiša, jaz in moji bratje in sestre.

Zadnji večer pred prejemom birme je dolgo sedela na robu moje postelje in me pripravljala za vprašanja škofa Gregorja. Brez katekizma v roki me je spraševala in mi pomagala pri odgovorih, če se mi je zataknilo. In ko me je župnik Vaclav izbral za ministranta, me je tudi v to službo vpeljala mama. Kar brez mašne knjige me je učila latinski Confiteor in Suscipiat. Čudil sem se, kje se je tega ona naučila in kdaj. Še danes sem prepričan, da na skrivaj in prav zaradi mene, da bi ne izgubil vere vanjo. Saj sem takoj spočetka podvomil, da bi znala latinske molitvice, ob njemem znaju pa sem osramočeno prešel v občudovanje.

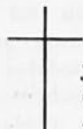
Približal se je čas, da sem se poslovil od doma. Šel sem na Rocno pod Šmarno goro. Mati me je pokrižala z blagoslovljeno vodo in toplo poljubila na čelo. "V mislih bom s teboj, kamor koli boš šel; kar koli boš delal, bom ob tebi in s teboj, zato bodi priden!"

Vojna je pretrgla vse zveze z mamo. Jaz v Ljubljani, med mano in domom meja žičnih ovir. Večkrat me je skušala obiskati: zaman je računala na milost straznikov. Spominjam se zime in mraza, da je škripalo pod nogami. Mati je stala s paketom zame na drugi strani meje. Pa je zaman prosila dovoljenja, da bi stopila za nekaj minut preko žice. Tudi tokrat in še večkrat se je razočarana vrnila domov...

Da more človek prenesti toliko bridkosti, kot jih je moja mati, bi ne verjel, če bi jih sam ne poznal. Prepričan sem, da je črpala in še črpa moč samo iz žive vere. In prepričan sem tudi, da takih mater žal ni več mnogo, so pa še, hvala Bogu. Dokler jih bomo imeli, se nam ni treba bati za naš narod.

† JOŽA MAČEK

KO JE v jutru velikega četrtega zapel telefon in sem ob dvigu slušalke zaznal znak klica na daljavo, sem si mislil: Joža zopet kliče iz Canberre. Pa sem se zmotil. Bil je res klic iz Canberre, a z žalostnim sporočilom prav o njem: Mačkov Joža je umrl...

JOŽA MAČEK

* 3. 3. 1923

† 12. 4. 1979

KONČAL JE POTOVANJE...

Tako nenadna je bila novica, da ji je bilo težko verjeti. Prav na dan njegove smrti so v tiskarni tiskali aprilske MISLI z Jožetovim poslednjim poročilom iz Canberre. Še pred nekaj dnevi sva govorila po telefonu. In še v zadnjem januarju je bil med nami v Melbourne. Nič ni tožil o kakih slabostih in izgledal je zdrav ter močan, da bi mu človek skoraj zavidal...

Spomini nanj me vodijo daleč nazaj v življenje. Prvič sem ga srečal kot nižješolac že pred vojnimi leti na Rocnem pod Šmarno goro, kjer so imeli frančiškani rezidenco s tiskarno. Bil je mladi redovni kandidat, nekoliko plašen fant z dežele, ki pa ga je vse zanimalo in ni štedil z vprašanji, ko se ti je enkrat približal. Med vojno sva se spet srečavala — tokrat sva živela pod isto streho pri Mariji od angela pozdravljeni nad ljubljanskim tromostovjem: jaz frančiškanski študent, on redovni tretjerednik br. Bartolomej. Bil je pomoč v kuhinji in pri samostanski ekonomiji, ves prosti čas pa v knjigah, do katerih je kazal že takrat izredno veselje. Nato je sledilo leto bolničarske službe, v kateri je Joža ob koncu vojne na vlaku z ranjenci komaj ušel smrti. Kot begunec je bil na Koroškem, nato se je prebil v Trst in ostal tam do izselitve preko očanov. Z vso zagnanostjo je začel svoj srednješolski študij, da bi nadomestil zamujeno.

Šele ob prihodu v Avstralijo sem zvedel, da je tudi Joža tu. Od časa do časa sva se srečavala. Tudi poročil sem ga. In potem je prihajal leto za letom med nas z družino, drugače pa klical po telefonu, a kot uredniku mi je kar pogosto pošiljal svoje prispevke in poročila za MISLI. Globoko je spoštoval pokojnega urednika o. Bernarda in čutil sem, da bi del tega svojega spoštovanja prenesel name kljub skoraj enaki starosti in dolgemu osebnemu poznavanju. Znal je lepo sprejeti, če sem ga ob kakem članku po uredniško "okrtačil", prišlo se ga pa ravno ni. Ko sem tožil nad njegovimi obupnimi ččkami, sem vnaprej vedel, da drugič zato ne bo sedel za pisalni stroj. Razumel sem ga. Ne bi bil več Joža Maček, če bi bil drugačen.

Bil je pravi Gorenjec. Ne le, da je rad obujal spomine na rodno deželo pod Triglavom in njeno življenje, po katerem je imel v dnu srca silno domotožje, četudi tega ni pogosto izrazil. Dasi šele srednjih let starosti, je že postajal po značaju in obnašanju gorenski možak-posebnež, očanec, o katerih je sam pisal,

da žal izginjajo in jih je celo po Gorenjskem že zelo malo. Njegovo počasno in pretehtano govorico, polno gorenjskega preudarka in poudarka, zabeljeno z biseri gorenjskega besednega zaklada ter pristno kmečko, iz roda v rod podedovano ljudsko modrostjo, sem rad poslušal. Le počasnost mi ni šla v račun — uredniku se pač vedno mudi. Zastavil sem mu kakšno ljubljansko — iz radovednosti, kako se bo izmazal. Navadno se mu je posrečilo. Če pa si z njim začel igrati šah, si moral imeti na razpolago veliko veliko časa...

Mnogi so ga imeli za robateža. Na zunaj, sodeč po obrazu in postavi ter njegovih nič kaj izbranih besedah, je res izgledal trd. Kot sem že poudaril: Gorenjec. In Gorenjci so po naravi trdi kot so njih skalne gmote. Raje bi se ugriznili v jezik kot pokazali svoja čustva. Tak je bil tudi naš pokojni Joža — na zunaj. Pod grobo skorjo pa je imel za čuda mehko srce, četudi se je to v besedi kaj redko pokazalo. Pa še takrat se je mož raje okrenil proč, da bi zakril ginjenost na bradatemu obrazu. Če bi kdo opazil mehko njegovih običajnih resnih potez, bi ga bilo sram. Ko sem mu enkrat mimogrede omenil, da kaže zlasti v svojih opisih narave ob opazovanju kar precej nežnosti, mu je bilo očitno nerodno. Izgovoril se je takole nekako: "To je drugače kot pa v besedi! Saj ne berejo pred mano..."

Tudi ob Joževem opisu matere v tej številki — članek je prišel prepozno za lanski maj — se je pokojnik dokaj raznežil. Obenem nam je povedal marsikaj iz svoje mladosti, da nam je danes lažje slediti njegovemu razvoju. Kdor zida na temelju take materine vzgoje in zgleda, težko zajde z ravne poti. V tem je razumeti Jožovo trdno in globoko vero, ki ga je vodila vsa leta življenja, kakor tudi njegova jasna in neomajna načela, od katerih ni nikoli popustil. Ko je enkrat videl in spoznal, kaj jo po njegovem prav in kaj ne, je šel ravno pot brez ozira. Ni poznal vetrnjaštva in zavijanja, kompromisov in raznih — danes tako vsakdanjih — oportunističnih teženj. Nikomur se ne bi prodal niti za milijone. Takih ljudi pa je danes žal malo.

S pokojnim Jožetom Mačkom smo izgubili avstralski Slovenci zavednega rojaka, zvestega Bogu in Cerkvi ter rodni domovini. Ni pozabil in zatajil v sebi, zakaj je moral še mlad v tujino, ko bi mnogo raje doma z očmi objemal gorenjske planine. Bil je vedno iskren prijatelj, ki pa ga nisi mogel kupiti, ker se ni prodajal,

ampak si si ga mogel samo pridobiti. Bil je dober družinski človek: po božjem pripuščanju preizkušani zakonski mož ob bolni ženi, ki pa je dodobra razumela njegovo čestokrat po svoje izraženo ljubezen; in očka sinu Gregorju, kateremu je dal ime v blag spomin svojega spoštovanega škofa-birmovalca. Našim MISLIM pa je bil vsa leta v Avstraliji zvest naročnik in sotrudnik, ki je iz svoje pisateljske žilice dodajal pestrosti njenim stranem, s poročili iz Canberre pa kroniki

našega izseljenskega življenja. Pri vsem tem smo prepričani, da je pokojnemu ob slovesu s tega sveta Bog odpustil razne človeške slabosti, saj jih je zakrilo toliko posvečenega skupnosti in v nebo usmerjenega, zdaj ob smrti pa še naše iskrene molitve za mir njegove duše.

Bog s Teboj, dragi Joža, in hvala za vse! Pa nas in naših skupnih brig se kaj spomni pred božjim prestolom!

P. BAZILIJ

POZDRAVLJEN, MOJ OTROK!

SREČKO SELIVEC:

POTA BOŽJA

Pozdravljen, moj otrok! Po dolgih devetih mesecih si se končno opogumil in hrabro poskočil z rojstvom v skupnost naše družine. Skoraj sem malo ljubosumna: prej si bil povezan edinole z mano, sedaj si na razpolago vsem: očetu, bratu, sestri, babici, dedu... Vendar, ne boj se! To rojstvo za naju ni ne konec ne začetek. Vez, ki je obstajala prej med nama, se ni raztrgala: saj že narava sama skrbi za to: prej sem te hranila v svojem telesu, sedaj na svojih prsih.

Vendar hrana ni edino, kar sem ti pripravljena dajati. Nočem skrbeti le za tvoje telo, še skrbneje ti hočem negovati dušico; dovajati ji hočem vitamin ljubezni!

Zato sem te včeraj, ko si se tako jokal, kar nagega pritisnila na svoje prsi: občutil si, da je tu nekaj toplega, mehkega, varnega — in takoj si se pomiril. Kontakt z mojim telesom, ki si ga bil vajen več mesecev, ti je dal občutek varnosti, utripanje mojega srca ti je bila znana melodija, moje dihanje te je mirno zazibalo v globoko, srečno spanje.

Bila sva neločljiva enota!

Tako se mi popolnoma zaupaš, izročaš svoje življenje meni, hočeš biti del me-

In slično je skušal govoriti tudi sestri Valentini. Toda med govorjenjem je skoraj obstal. Sestra ni pokazala na obrazu nobene spremembe — edina sprememba na njem je bila bledica, ki je nadomestila prejšnjo stalno rdečico. Njen smehlaj je bil še vedno isti smehlaj, ki je razodeval nostranjo srečo. Njene oči so še vedno žarele v isti pripravljenosti kot prej ob strežbi bolnikov. Kako bi se primariju ne zataknila beseda! Zdelo se mu je, kot da ji govori o neki tretji bolni osebi ter ji kot strežnici daje navodila, kako naj z njo ravna.

Vedno jo je spraševal, kako se počuti, če morda česa posebej želi, kje čuti bolečine in podobno. A nikdar mu ni odgovorila nič določnega. Z vsem je bila zadovoljna. Enkrat pa ji je bilo njegove skrbi le dovolj — čutila je, da izgublja čas za druge, ko njej posveča toliko pozornosti.

“Gospod primarij, ne trudite se toliko! Jaz ne bom nikoli več zdrava...”

Zaprlo mu je sapo.

“Ne bodite malodušni, sestra Valentina! Prijateljsko vam povem, da smo imeli že mnogo hujše slučaje v našem zdravilišču, kot je vaš. Z zdravniško gotovostjo vam lahko rečem, da boste spet okrevali”.

“Motite se, gospod primarij!” je bil njen mirni a odločni odgovor.

“Kaj mi ne zaupate? Morda mi niste nikoli zaupali...”

se je primarij skoraj zmedel.

"Ne smete me napak razumeti, gospod primarij! Vem dobro za vaš trud, poznam vaše izredne sposobnosti in vas zelo visoko cenim. Nihče drugi bi ne mogel biti sposobnejši od vas, ki ste pravi blagoslov za bolnike in Golnik ter preko tega zdravilišča za vso Slovenijo..."

"Zakaj potem dvomite, sestra Valentina", ji je segel v besedo, ker ni hotel poslušati lastne hvale, "nad svojih lastnim ozdravljenjem?"

Sestra se je zopet vdano nasmehnila.

"Ker se toliko trudite zame, vam bom zaupala nekaj, česar še nikomur nisem in tudi nikomur ne bom. Saj ne želim, da bi morda ob moji bolezni sebi očitati neuspeh. Ozdravela ne bom, ker tako ni božja volja. Bog hoče, da sprejemem nase žrtev smrti..."

"Bog hoče, da umrjete?" se je začudil primarij.

"Ako me ne boste napak razumeli, vam povem še to: ne smete misliti, da bolni ozdravljajo samo zaradi vašega skrbnega zdravljenja. Za zdravje je potrebno še nekaj..."

"Kaj?"

"Treba je molitve in žrtve, gospod primarij. Da, včasih je celo potrebno, da zdravi dajo življenje, da bolni ozdravijo..."

Primarij je umolknil. Globoko zamišljen se je umaknil iz sestrine bolniške sobe. Besede, ki jih je pravkar slišal, so bile zanj kot razodetje. Ni jih mogel pozabiti. Spet in spet so mu prihajale v spomin, celo med najvažnejšimi zdravniškimi opravili.

Vsi zavodovi zdravniki so bili v svojem poklicu strokovnjaki. A delo so v veliki večini opravljali iz človeških nagibov ter se zanašali le na svoje zdravniško znanje in zdravniška sredstva. Vere so imeli malo. Kot Janko Ahačič so tudi oni menili, da izobražencu vera ni več potrebna...

Ob mislih na besede sestre Valentine se je primarij spomnil Harambegovičevega nenadnega ozdravljenja. Je bil res uspeh zavoda — ali uspeh sester-žrtev? Morda prav sestre Valentine? Za koga se žrtvuje zdaj? Globoko v srcu je nekako nerad le odkrito priznal, da ne zdravi vedno samo medicina. Mora biti še Nekdo, ki zdravi po prošnjah in žrtvah svojih izvoljenih. Ob tem priznanju je v njem znova zažarela lučka, ki je že dolgo komaj brlela. Tej lučki pravimo vera.

ZA PLAČILO TUJIH DOLGOV

SESTRA Valentina je sama ležala v sobi.

Zdaj je vedela, da je Bog sprejel njeno žrtev. Doprinesti jo hoče v isti namen kot božji Sin: da reši človekovo dušo.

Dodobra je spoznala tudi božjo voljo. Vedela je, zakaj jo je Bog poslal na to pot: hoče, da se žrtvuje za druge. Zakaj toliko ljudi tava v temi brezboštva? Ker ni nikogar, ki bi se

ne. Ne samo sedaj, ko si tako zelo majhen. Se ko boš znal govoriti, boš govoril o sebi v tretji osebi: gledal boš samega sebe z očmi svoje matere!

Zato tudi moj trden sklep, da te nočem nikdar razočarati. Dajati ti hočem, česar si tako močno želiš: vso svojo ljubezen, vso svojo pazljivost; v moje mišljenje naj se vpletejo tvoje želje, tvoje potrebe, tvoje misli. Biti hočem izpolnitev tvojih hrepenenj.

In to ti obljubim: ostala bom pri tebi vedno! Ustvariti ti hočem živo, varno okolje, ki te osrečuje, te vzbuja in ti nudi zadosti zanimivega, da se bo, kot tvoje telo, razvijala tudi tvoja duša: tvoje oči naj kmalu spoznajo svoje okolje: mene, očeta, brata, sestro. Vsi ti hočemo vcepiti prepričanje, da si najdražji del naše družine. Priznati ti hočemo iste pravice — še malo več, ker si tako majhen. Zavedamo se, da pričakuješ pogovora, božanja, ljubkovanja — samo tako lahko priznaš svet in on tebe!

**BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:**

\$42.— Alfred Brežnik; \$Can.50.— (\$38.47) Ars Slovenia, Kanada; \$32.— Mirko Cestnik; \$20.— N. N. D., Vinko Levstik; \$18.— Stane Plaznik; \$16.— Maria Paunič, Jože Potočnik; \$12.— Edi Polanar; \$10.92 Julka Smole; \$8.— Vera Mamilović; \$6.— Robert C. Mejač, Olga Metlikovec, Marija Iskra, Albin Smrdelj, Ivan Paušič, Jože Košorok, Jerica Grželj, Stane Furlan, József Dekleva, Stanko Šubic, Franc Danev, Marija Mezgec, Ivan Novosel, Majda Brožič; \$5.— Slavko Kregar, Slavica Horvat; \$4.— Janez Škraba, Milan Prešeren, Franc Hartman; \$3.— Režika Smolič, Marija Vrvnik, Marija Butkeraitis, Vincenc Štolfa, Janez Primožič, Ivanka Žabkar; \$2.— Marija Bosa, Sonja Clappis, Anton Bavdek, Martin Pirc, Vinko Jager, Anton Skok, Jože Svetec, Anton Volk, Mirko Novak, Emil Kalčič, Mario Vihtelič, Marija Majcen, Vilko Žumer, Anton Požar, Anton Pašič, Marija Juršević, Janez Kveder, Jože Čuk, Marija Posavac, Jožef Bezgovšek, Miro Prajdič; \$1.— Franc Toš, Angela Sušec, Ivan Vuk, Viljem Bauer, Ivan Vidmar, Milka Tomažič, Sandra Krnel, Stana Hervatin, Janez Mihelčič, Dore Kavčič, Franc Ižanc, Anton Konda, Jože Nemanič, Jože Marinc, Dragica Pečnik.

**NAŠIM POSINOVLJENIM
MISIJONARJEM,
TOGO, AFRIKA:**

\$60.— N. N. (Sydney); \$20.— Alojz Golja in druž. (za lačne), Jože Krušec in druž., Frančiška Mukavec, George Marinovich, N. N. (zaobljuba v bolezn, za lačne); \$12.— Jože Ficko; \$10.— Anton Bavdek (za lačne), Marija Prosenjak (za lačne), I-

zanje žrtvoval. Nikogar ni, ki bi jim pokazal — pa četudi za ceno lastne največje žrtve — veličino, vzvišenost in svetost, kar vse daje človeku življenje v prijateljstvu v Bogom, življenje milosti.

Sestra Valentina je razmišljala tudi o poteh božjih, ki so tako različna od človeških. Človekova pota so v posvetnosti in sebičnosti. Če pa se človek pusti voditi Bogu, če le sledi božjim navdihom, bo zlahka dosegel Njega in svoj večni cilj.

Tudi misel na smrt se sestri Valentini ni zdela strašna. Ravno obratno: navdajala jo je z veseljem. Vedela je, da je — čeprav mlada — izpolnila svoje poslanstvo, ki ji ga je Bog določil. Prepričana je bila, da bo za svojo zvesto službo prejela kraljevsko plačilo.

“Vsi ljudje smo dolžniki pred Bogom,” je dostikrat razmišljala, “in kot bratje smo dolžni plačevati dolgove drug za drugega. Kdor ima več, mora plačati več — tudi za tiste, ki še dolg delajo. In kakor je upniku končno vseeno, kdo plača dolg, tako tudi Bog sprejme žrtve, ki jih človek hoče doprinesati za sočloveka...”

Bog plačuje te žrtve z dušnim mirom in notranjim zadovoljstvom. To je tisti mir, ki ga svet ne more dati. Popolnim dušam pa včasih Bog odvzema celo to tolažbo, ta notranji mir, da bi mogle tako čim več zaslužiti. Tedaj čuti človek praznoto. Še več: napadajo ga skušnjave, da ga je Bog zapustil, da ga ne mara, da ga s trpljenjem le kaznuje za njegove lastne grehe. To je najhujše trpljenje duš-žrtev, ki ga Bog pošilja svojim najdražjim, svojim najzvestejšim.

Kadar je sestro Valentino objelo tako trpljenje, je v vsej vdanosti ponavljala: “Zaradi tvojega trpljenja, Jezus, in zaradi bolečin tvoje Matere mi daj potrpežljivost! Pomnoži mojo ljubezen do tvojega križa: z njim si me odrešil — z njim naj posvetim svoje bolečine!...”

Tako se je pripravljala na pot v večnost.

NEIZSLEDNA SO NJEGOVA POTA...

ČAS je šel svojo pot: minula je nova pomlad, za njo poletje in zopet se je bližala jesen.

S solznimi očmi je stal Janko Ahačič pred primarijem zdravilišča, ki ga je povabil k sebi in mu povedal veselo novico: oždravel je in zavod ga odpušča. V nekaj dneh bo že lahko v Ljubljani.

“Nova gledališka sezona se bo kmalu pričela, kar vas gotovo privlači. Gotovo vam bo kmalu zopet dana prilika, da nastopite v operi.”

“Da, po vaši zaslugi, gospod primarij!”

“Delno gotovo,” je zamišljeno odgovoril primarij. “Pa tudi po zaslugi — sestre Valentine...”

“Sestre Valentine?” je začudeno ponovil Janko.

Toda primarij ni nadaljeval pogovora. O obolelih sestrah

se na Golniku ni govorilo, saj bi s tem med bolniki padla morala. Sicer so pa sestre tako večkrat menjavali iz oddelka na oddelek; tako obolele ni nihče bolnikov pogrešil, ker jo je takoj zamenjala druga.

"Gospod Ahačič", je primarij veselo vzkliknil, kot bi se ravnokar spomnil. "Kaj nam ne bi hoteli napraviti veselje? Našim bolnikom bi pred svojim odhodom iz zdravilišča kaj lepega zapeli".

"Seveda, zelo rad! Kdaj pa?"

"Morda v soboto zvečer?"

"Pristanem!" je dejal Janko. Nato sta se poslovila.

Pred odhodom je hotel Janko še enkrat obiskati kraje, ki jih je spoznal na svojih sprehodih v teh dveh letih, ko se je zdravil na Golniku. Z avtobusom se je odpeljal v Križe. Pot ga je zanesla tudi na pokopališče, kamor so pravkar pripeljali mrliča, ki je umrl na Golniku. Bil je neki Hrvat. Domači so prišli ponj, da ga bodo imeli vsaj mrtvega v domačem grobu, ko že ni bila božja volja, da bi se vrnil zdrav domov.

Prevoz bolnika, ki je umrl za nalezljivo boleznijo, pa ni tako enostavna zadeva. Posebna komisija pooblaščenca okrajnega glavarstva in kriškega župnika, ki bi moral pokojnega pokopati, je bila navzoča, ko so mrtvega z leseno krsto vred preložili v pocinjeno. To pločevinasto krsto je klepar vpričo komisije zacnil. Domači so pokojnika mogli videti samo skozi stekleno okence, ki je bilo nad obrazom vdelano v pokrov.

(Konec prihodnjich)

Družinsko okolje neverjetno močno vpliva na značaj in razvoj otroka. Večine lastnosti, dobrih in slabih, ki oblikujejo značaj, se otrok „nalez“ že zgodaj v domači hiši.

vanka Študent (za lačne), Ana Kristo (za lačne), Marija Radin, Anton Kristan, in druž. (za lačne), Marcela Bole (za lačne), druž. Stanko Pavletič; \$5.— Franc Toš (za lačne), Alojz Gašperič (za lačne); \$4.— Pavla Čuk; \$3.— Terezija Smolič; \$2.— Martin Pirc, Martin Pirc (za lačne), N. N., Peter Bole (za lačne), Jožef Štemberger (za lačne), Emil Kalčič (za lačne).

ZA BARAGOV PROCES:

\$10.— Marija Mezgec.

NEKAJ DAROV

M. TEREZIJI V INDIJO

OB TRETJI OBLETNICI SMRTI
MISIJONARJA P. PODERŽAJA:

\$50.— N. N. (Sydney); \$20.— Stanko Aster-Stater, N. N. (zaobljuba v boleznijo, za lačne); \$6.— Elka Lavrenčič; \$3.— Janez Primožič.

Dobrotnikom Bog povrni!

Rad bi omenil tudi, da pod NAŠE NABIRKE objavljamo redno samo darove za Tiskovni sklad MISLI (v spomin pokojnega urednika o. Bernarda ga imenujemo po njem), darove našima posinovljenima misijonarjem (p. Hugonu in p. Evgenu) v Togo, Afrika; pa še darove za stroške Baragovega in Slomškovega procesa za proglasitev blaženim. Če bi hotel objavljati imena in vse namene, za katere ljudje pošiljajo darove, bi zmanjkalo prostora. Po potrebi napravim izjemo, zlasti za indijske misijone, saj smo do smrti misijonarja o. Poderžaja posebej zbirali tudi zanj.

Kar je drugih pomembnejših nabirk — kot na primer za p. Miha v Zambijo, ali misijonarja Janka Kosmača na Madagaskar, rad objavim med pisni bralcev od časa do časa, kaj več pa mi ni mogoče.

Letošnjih novih naročnikov imamo do danes že TRIDESET plačilnih. Bog povrni vsem, ki se trudite v ta namen! Le še poskušajmo z dobro voljo in prepričanjem, da širimo dober tisk!

—Urednik in upravnik

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

SLUŽBE BOŽJE v Merrylandsu so vsako soboto ob sedmih zvečer (to je vigilna maša prihodnjega dne in velja za nedeljsko), ob nedeljah pa je zgodnja maša ob osmih, glavna služba božja naše skupnosti pa ob pol desetih. — Večerna maša bo tudi na četrtek 24. maja — v Avstraliji zapovedan praznik VNEBOHODA, kakor tudi kot običajno na prvi petek (1. junija). — ŠMARNICE bomo slovesno zaključili zadnji dan maja (31. maja) ob sedmih zvečer s petimi litanijami Matere božje, blagoslovom z Najsvetejšim in Zahvalno pesmijo.

BINKOŠTNA NEDELJA je letos 3. junija. Praznovali jo bomo s slovesno službo božjo ob 9:30. — Na nedeljo 17. junija pa slavimo praznik SV. REŠNJEGA TELES. S službo božjo bomo združili tudi češčenje Najsvetejšega. Popoldan pa so škofijske telovske procesije po raznih okrajih Sydneya. Podrobni spored bo pravočasno objavljen v verskem tedniku "Catholic Weekly", ki je na razpolago pri vходу v vseh župnih cerkvah. — Praznik SRCA JEZUSOVEGA bo letos na petek 22. junija. Imeli bomo večerno mašo ob sedmih, sledile ji bodo litnije in blagoslov z Najsvetejšim. Vsi, ki jim je ta lepa pobožnost pri srcu, lepo vabljeni! Naj omenim, da posebej častimo Srce Jezusovo vsak prvi petek v mesecu.

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 10. junija — praznik Svete Trojice — ob petih popoldne v Vila Maria kapeli. Isti dan ob treh slovenska šola v dvorani pri stolnici.

CANBERRA: slovenska maša v nedeljo 20. maja (po maši tudi šmarnična pobožnost) in nato zopet 17. junija. Obakrat ob pol dvanajstih v Garranu.

NEWCASTLE ima izredno službo božjo na nedeljo

27. maja ob šestih zvečer v Hamiltonu. Po maši pete litnije Matere božje. Slovenska maša sledi zopet na nedeljo 29. julija.

SPOMIN NAŠIH DUHOVNIH SVETINJ bomo obhajali po izseljenskih družinah na predvečer praznika MARIJE POMAGAJ (letos skupaj z Vnebohodom). Ta večer 23. maja se bomo v duhu združili z vsemi rojaki v domovini in kjer koli po svetu ter se Bogu in Mariji zahvalili za dar svete vere, ki ga je naš narod ohranil v teku stoletij, četudi je bil neštokrat v veliki nevarnosti. Prosim, da bi rojaki na ta večer prižgali svečo in molili v ta namen. Zahvali naj bo dodana tudi prošnja za božje in Marijino varstvo v bodoče.

VELIKONOČNI PRAZNIKI so za nami. Zopet lahko poročam, da smo imeli rekordno število rojakov pri naših službah božjih, od cvetne nedelje pa vse do velike noči. Cerkev sv. Rafaela je bila veliko premajhna za glavno mašo na velikonočno nedeljo, saj je bilo menda več ljudi zunaj kot pa znotraj. Izkazalo se je, da bi vernikom bolj ustregli, če bi pripravili mašo na dvorišču za cerkvijo.

Hvaležni smo našemu pevskeemu zboru za lepo petje vse dni velikega tedna. Brez pevcev bi naše službe božje vsekakor ne imele tako slovesnega značaja. Naj tu omenim tudi otroški pevski zborček, ki je za veliko noč prepeval pri enajsti maši. Vodi ga p. Lovrenc, petje pa spremlja na orglah Mirjam Bavčar. Zdaj se vadijo za nastop na materinski proslavi.

Hvaležni smo tudi osebam, ki so nastopile pri dramatiziranem branju pasijona na cvetno nedeljo in na veliki petek. Dalje vsem, ki so brali berila in jih berejo tudi sicer ob nedeljah; našim ministrantom, ki radi strežejo pri oltarju in skoro ni svete maše brez njih. Tudi naši možje in fantje, ki skrbje nedeljo za nedeljo za nabirko, zaslužijo zahvalo za vestno opravljanje te naloge. In ne bi bilo prav, če bi ne omenil tistih naših mladih in odraslih, ki prinašajo k oltarju darove kruha in vina. Te razne službe pri bogoslužju kažejo, da smo vsi člani božjega ljudstva in zato vsi več ali manj pritegnjeni k sodelovanju. Želel bi samo, da bi se jih še več javilo za zgoraj omenjene službe. Izrecno naj omenim naš pevski zbor, ki potrebuje še več novih glasov. Saj ne dvomin, da je med nami dosti fantov in mož ter žena in deklet, ki imajo primeren glas — le požrtvovalnosti jim manjka, da bi hodili na vaje in potem seveda redno k nedeljski maši. Pojejo drugod — zakaj ne bi tudi v cerkvi?!

PIRHOVANJE v Auburnu na velikonočni ponedeljek je zopet lepo uspelo. Hvaležni smo članicam Društva

sv. Ane ter drugim ženam in možem, ki so pomagali pri prireditvi v kuhinji ali drugod, prinesli pecivo in podobno... Letos je bila posebnost kuhinje, da je vrli kuhar Bunny Bunderla pripravil kitajsko jed. Vsi, ki so jo okusili, so jo pohvalili.

Pri srečolovu je žreb določil nagrade sledečim rojakom: 1. umetniška ura — Toni Stariha (listek št. 3137); 2. lutka v narodni noši — Franc Berke (listek št. 2914); 3. tri kasete — Silvia Miklič (listek št. 701); 4. oljnata pokrajinska slika — M. Pietrowski (listek št. 2400); 5. ročno izdelan planinski šopek — Maria Ogilvie (listek št. 571). Hvala vsem, ki so prispevali nagrade in seveda vsem, ki so kupili srečke.

Doprinosa naše tradicionalne velikonočne prireditve je bil \$1.481. — in menda mi ni treba posebej omeniti, da smo ga namenili za gradbeni sklad naše bodoče cerkvene dvorane.

DRUGE NABIRKE za veliko noč so bile naslednje: Za vzdrževanje svetih krajev (na veliki petek) smo nabrali v Merrylandsu in Leichhardt skupaj \$120.—, nabirko velikega četrtka za revne (\$65.—) pa smo dodali k potresni nabirki. Project Compassion je prinesel doslej \$415.—: od tega gre polovica našim posinovljenim misijonarjem, polovica pa avstralskemu misijonskemu skladu. Za nove orgle smo nabrali \$76.— — Bog povrni vsem našim dobrotnikom.

POTRESNA NABIRKA naj bo posebej omenjena: skupaj smo nabrali lepo vsoto \$1.106.23. Od tega je bilo pri posebni cerkveni nabirki 29. aprila nabrano \$207.23, ostalo pa so darovi posameznikov. Vsem iskren Bog plačaj!

RADIJSKA ODDAJA na 2EA v priredbi slovenskega verskega središča bo v ponedeljek 28. maja ob sedmih zvečer, s ponovitvijo naslednje jutro. Ta oddaja bo posvečena Mariji, saj smo v njenem mesecu maju.

NAŠA POKOJNA

Na veliki četrtek, 12. aprila letos, je ob pol štirih zjutraj v canberrski bolnišnici izdihnil splošno znani **JOŽA MAČEK**. Dan prej se je onesvestil in zdravniki so baje ugotovili sladkorno, za katero ni nikdar tožil. Tako je naša narodna skupina zopet izgubila eno svojih korenin, saj se je pokojnik vsa leta udeleževal v slovenskem javnem življenju. Bil je aktiven član canberrskega slovenskega društva, večkrat odbornik, ob smrti tajnik. Vsa leta je bil naročnik **MISLI**, v katere je tudi veliko dopisoval. Redno se je udeleževal tudi slovenske maše v Canberri, če je bil le doma.

Pokojni Joža je bil rojen 3. marca 1923 v Podtaboru, župnija Podbrezje na Gorenjskem, kot sin pok. Jožeta in Terezije r. Rojc. Svojega gorenjskega porekla pač ni mogel skriti. Po vojni je bil v Trstu, leta 1951 pa je prišel v Avstralijo. Našel je zaposlitev v Dookie College blizu Shepartona v Viktoriji, agrikulturni šoli, kjer mu je kot ljubitelju narave zelo ugajalo. Leta 1961 se je v Melbournu poročil z Antonijo Arh. Njun

domek dolgih let je bil v Torrens, A.C.T., kjer je bil Joža zaposlen kot uslužbenec tamkajšnje osnovne šole.

Pogrebno mašo smo opravili v pokojnikovi farni cerkvi v Pierce, A.C.T., na torek po veliki noči (17. aprila) ob številni udeležbi. V grob smo ga položili na canberrskem pokopališču, kjer sta se od Jožeta poslovila z lepimi besedami Cvetko Falež v imenu canberrske skupnosti in pa dr. Stanislav Frank iz Adelaide.

Pokojnik zapuša tukaj ženo Tončko in sedemnajstletnega sina Gregorja, v domovini pa še mater, tri brate in dve sestri. Vsem naše iskreno sožalje, Tebi, dragi Joža, pa naj Bog podeli večni mir!

Na belo nedeljo, 22. aprila, je v Prince Alfred bolnišnici, Camperdown, umrl rojak **ŠTEFAN ŽEKŠ**. Rojen je bil v Doleni v Prekmurju kot sin Ludvika in Helene r. Gomboc, zdaj že pokojne. Leta 1949 se je v Markovcih poročil z Marijo Jakič. Po izselitvi v Avstralijo sta se nastanila v Sydneyu, kjer se je Štefan zaposlil v podjetju "Tubemakers", Yennora. Resno je bil bolan komaj dva meseca. Iskal je zdravja v bolnišnici v Fairfield Heights, kjer je bil operiran, kasneje pa prepeljan v Camperdown. Pokojni je čutil, da se bo njegovo življenje izteklo: dva tedna pred smrtjo je zaprosil za svete zakramente in je tako lepo pripravljen odšel s tega sveta.

Štefan je bil vsa leta v Avstraliji naročnik naših **MISLI**. Rad se je udeleževal v društvenem življenju in je bil član ter bivši odbornik društva "Triglav". Po maši zadušnici v slovenski cerkvi v torek 24. aprila smo njegove zemeljske ostanke položili v grob na slovenskem delu pokopališča v Rookwoodu. V slovo mu je zapel triglavski pevski zbor, z izbranimi besedami pa se je poslovil ob odprtem grobu Lojze Kučan.

Pokojnika priporočam v molitev, sorodnikom pa naše sožalje. Poleg žene Marije zapuša še hčerke Zlatko por. Dimensio, Nado por. Fowler in Danico por. White, v domovini pa tudi še očeta.

KRSTA

Lidia Brleković, Merrylands. Oče Stephen, mati Zdenka r. Krajnc. Botrovala sta Jurij Klobučar in Antonija Pavlovič — Merrylands, 31. marca 1979.

Francis James Rily, St. Marys. Oče Anthony, mati Nada r. Horvat. Botrovala sta Štefan in Ana Kolenko — Merrylands, 28. aprila 1979.

POROKI

Terry John Smith, Watson, A.C.T. po rodu iz Anglije in **Irena Mary Lavrenčič**, Weetangera, A.C.T., hčerka Andreja in Elke r. Grilj. Priči sta bila Brian Patrick in Anitta Jaran. — Watson, A.C.T., 21. aprila 1979.

Jože Andrejaš iz župnije Šentjerneje na Dolenjskem, sin Jožeta in Tilke r. Kos, živeč v Badgery Creek, N.S.W., in **Andreja Sodja** iz župnije Breznica na Gorenjskem, hčerka Andreja in Antonije r. Tomažin. Priči sta bila Zdravko Tomažin in Brigita Andrejaš. — Merrylands, 22. aprila 1979.

P. VALERIJA

ZNAMENITA cistercijska opatija Rein blizu avstrijskega Gradca je imela 21. aprila prvo slovesnost ob svojem letošnjem visokem jubileju. To štajersko versko in kulturno središče obhaja namreč 850-letnico obstoja. Za nas Slovence je vredno omeniti, da so prav iz te opatije prišli pred več kot 800 leti prvi "beli menihi" v Stično na Dolenjskem, ki je po zgledu materine redovne hiše postala tako pomembno središče vere in kulture kakor tudi umnega gospodarstva za vso Dolenjsko.

V RIMU je bila ustanovljena **Slovenska bogoslovna akademija**, ki jo je zdaj potrdil kardinal Garonne kot prefekt papeške kongregacije za katoliški pouk. Za hvalevredno idejo se imamo zahvaliti sedmim slovenskim teološkim profesorjem, ki poučujejo na rimskih papeških univerzah. Novoustanovljena akademija naj bi pospeševala bogoslovne znanstvene razprave ter njihovo objavljanje; skrbela naj bi za zbiranje listin, ki po raznih rimskih arhivih na ta ali oni način osvetljujejo delovanje Cerkve na Slovenskem. Kot so sklenili ob ustanovitvi, bo predsednik akademije vsakokratni rektor našega rimskega zavoda "Slovenika". Zdaj ji torej predseduje Msgr. dr. Maksimilijan Jezernik.

K ustanovitvi akademije čestitamo in ji želimo obilo uspeha!

VSAK pošten človek se je moral zgroziti nad novico, ki so jo 28. aprila objavili naši časopisi in je prišla iz Londona: Zaradi bolezni matere in bojazni, da bo njen otrok, ki ga je nosila že 23 tednov pod srcem, pohabljen, so zdravniki nasvetovali splav. Izvršili so abortus v Barnsley District bolnišnici in iztrgali iz matere dete, ki pa je bilo še živo (tehtalo je 482 gramov) in je umrlo šele 38 ur po splavu. Zdravniki so priznali, da je bila deklica ob tem prisilnem in predčasnem rojstvu popolnoma normalna in zdrava.

In vendar se še najdejo ljudje, ki trdijo, da splav ni umor: nerojeno dete naj bi bilo le del matere, s katerim lahko mati stori kar hoče... Ob uničevanju nerojenih življenj smo postali res pravi divjaki, ki si tešimo vest z dokazi brez podlage in izgovori brez

iskrenosti, pa še z uzakonjenjem splava, ki naj da legalni pečat zločinu. Kaj pravimo ob gornjem primeru, ki je tako zgovorna priča, da je nerojeno bitje že lastno življenje? V egoistični krutosti do lastnega rodu se ponižujemo pod živali. Ne morem napisati do živali, kajti žival po naravnem nagonu stori vse, da ohrani svoje mladiče. Samo človek s svojo svobodno voljo je zmožen tega zločina, ki ga je že skoraj ves svet legaliziral — v svoje prekletstvo...

LISTIČ "Med nami", vez med rimskimi Slovenci, je v svoji aprilski številki objavil poročilo o članku, ki je bil nedavno objavljen v milanskem dnevniku "Corriere della Sera" in obravnava problematiko Slovencev Videmske pokrajine. Italijanska država je to ljudstvo po priključitvi globoko razočarala, saj je takoj začela z asimilacijo in raznarodovalno politiko. Pisec opozarja na pomembno vlogo, ki so jo v Benečiji odigrali za ohranitev narodne identitete slovenski duhovniki. Med drugim dobro prikaže lik Msgr. Ivana Trinka, ki ga Beneški Slovenci upravičeno smatrajo za svojega očaka. Pisec nato navaja izjave sedanjih predstavnikov beneških Slovencev, kot so profesor videmskega semenišča Marino Qualizza, sodelavec Slovenskega raziskovalnega inštituta v Čedadu Ferruccio Clavara, arhitekt Simoniti, profesor Pavel Petricig in Dino del Medico. Članek se spominja, kako je dr. Pavle Merku v zadnjem času zbral samo v Reziji 1500 pravljic, kar kaže na veliko kulturno bogastvo, ki zasluži največjo pozornost. Na koncu pisec tudi pravi, da prihaja v tej majhni deželi na dan ne samo kultura nekega ljudstva, temveč nastaja tudi nov vodilni razred, ki verjame v institucije, ki spoštuje zakone in ki glasuje za tradicionalne stranke. Zaključuje pa z vprašanjem, ali je pametno zavračati zahteve, ki jih Beneški Slovenci ne postavljajo italijanskim oblastem z odurnostjo, temveč s kulturnimi dokumenti in z dostojanstvom, tako značilnim za iskreno in nepokvarjeno kmečko miselnost.

PAPEŽ Janez Pavel II. je na velikonočno nedeljo znova pozval ves svet, naj že vendar prične živeti v miru in resnični svobodi. Mašo je opravil pred 300.000 zbranimi verniki in v številnih jezikih — med drugimi tudi v slovenskem — voščil veselje Kristusovega vstajenja. Preden je podelil papeški blagoslov "urbi et orbi" (mestu Rimu in vsemu svetu), je z očetovskimi besedami

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

DOMA

DOMA IMAMO HIŠICO
IN PEČKO, KI NAS GREJE,
IN, ČE DEŽJA NI, SE LEPO
SKOZ OKNO SONCE SMEJE.

DOMA IMAMO POSTELJO,
KJER DOBRO SE NASPIMO,
DA, KO SE ZOPET DAN RODI,
NA DELO POHITMO.

DOMA IMAMO MIZICO,
KJER VEDNO SKUPAJ JEMO,
IN, KO SMO SITI, VSELEJ SI
KAJ LEPEGA POVEMO.

DOMA IMAMO ŠE ZAKLAD:
PRELJUBO NAŠO MAMO.
VSE, KAR IMA, VSAK DAJE RAD,
A MAMICE NE DAMO.

STANA VINŠEK

Dragi Striček!

Ko so prišle MISLI, sem takoj vzel barvice v roke in pobarval velikonočne pirhe in zajčke. Pa se še tako bojim, da bo prepozno. Ta številka MISLI je prišla k nam zaradi poštne stavke komaj devetega aprila, dan prej pa naj bi bil zadnji dan natečaja... Vseeno bom poslal in videl, kaj bo.

Zelim Ti vse najboljše za praznike, kakor tudi moja mama. Vse Kotičkarje lepo pozdravljam — **Danny Poljanec**, 11 let, Port Lincoln, S.A.

Dradi Striček! — Znak, ki si ga objavil v Kotičku, ima letos poseben pomen: praznujemo LETO OTROKA. V šoli tudi veliko govorimo o tem. Veliko je po svetu otrok, ki so lačni, ki ne hodijo v šolo, ki nimajo svoje postelje in doma. Mogoče bo to leto kaj spremenilo, ko toliko govorijo in pišejo o otrocih.

Moram povedati, da Kotiček vedno z mamom preberem in se tako učim slovenskega jezika. Saj tukaj nimamo prilike za slovensko šolo. Ko sem bil s starši na obisku v Sloveniji, sem bil tako vesel, da sem veliko razumel. Mama in ata pa sta bila ponosna name, ker se nisem bal govoriti po domače. Tudi v šoli nam učitelj velikokrat pravi, naj ne pozabimo jezika, ki ga govorijo starši.

Če boš to objavil, se bom še kaj oglasil. Lepe pozdrave Tebi in vsem slovenskim otrokom! — **Mark Urbanc**, 12 let, Geraldton, W.A.

DRAGI OTROCI!

Drugod so zaspali, pa se moramo spet pomuditi v Melbournu, kjer bo 29. maja pri graduacijski slovesnosti v Dallas Brooks Hall prejel diplomu ALEKSANDER SLAVEC. Svoj poklic električnega inženirja pa je začel opravljati že v januarju, ko je dobil kot odličen študent takoj po šoli zaposlitev v papirnicah v Burnie, Tasmanija. Ne vem, kako si kaj sam kuha, vem pa, da je mami in atu — oba sta iz Knežaka — zelo dolgčas po sinu.

Aleksander je bil rojen v Melbournu leta 1957 in je eden prvih krščencev sedanjega urednika MISLI. Po farni šoli v Kew je nadaljeval študije pri šolskih bratih v East Melbournu, nato pa v St. Joseph's College (North Melbourne). Tako se je usposobil za višji študij na R.M.I.T. in ga zdaj uspešno konča. Zasluži naše iskrene čestitke z željo, da bi vedno ostal tako nasmejan, vesel in zadovoljen, kot ga poznamo doslej. Njemu in staršem je v ponos tudi to, da Aleksander slovenski jezik zelo dobro obvlada.

RISARKI NATEČAJ velikonočnih pirhov smo končno zaključili. Res je prišlo še nekaj pisem mladih umetnikov, ki so zastala po poštah zaradi stavke. Kaj novih, ki bi izrabili podaljšanje roka, pa najbrž ni bilo med njimi. Čudno zaspani smo — prav starši se ob takihle prilikah svoje naloge ne zavejo in ne izrabijo uredniške ponudbe. Več kot toliko pa tudi Striček ne more...

Za tri najboljše so bili izbrani ter dobijo nagrado sledeči: **John Mochilnik** (Mooroopna, Vic.), **Danny Poljanec** (Port Lincoln, S.A.) in pa **Robert Denša** (Westall, Vic.). Drugi pa se boste prihodnjič, ko bo spet kak natečaj, še bolj potrudili, kajne? — Striček.

Ko to pišem, še ne vem, kako bo izpadla Aleksandrova slika, povečana iz skromne domače izdelave. Mamom sem spravil v zadrego, ko sem vprašal za sliko. "Nič novega nimam. Fantu ni za slikanje..." je rekla. Pa naj zdaj sebi pripiše, če ne bo lep v MISLIH! No, kdor ga pozna, tako ve, da je prijaznega obraza.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

ZAHVALA. — Ob priliki smrti nepozabnega moža **STEFANA ŽEKŠA** čutim dolžnost, da se iz srca zahvalim vsem, ki ste mi v dneh žalosti stali ob strani in mi dajali oporo. Zahvala čeduhovščini in sestram, pevcem in govorniku "Triglava"; vsem, ki ste blagega pokojnika spremili na zadnji poti, zanj molili, darovali za maše ali poklonili cvetje. Bog naj Vam vsem bogato povrne!

Pokojnega moža priporočam v molitev! — Zalujoča vdova **Marija Žekš**, tudi v imenu hčerk in njih družin ter vseh sorodnikov v domovini. Smithfield (Sydney), N.S.W.

TRARALGON, VIC. — Povedati moram, da sem **MISLIM** prav hvaležen, ko so v februarški številki objavile članek in slike jubilejnih prvih slovenskih kovancev, ki so si jih omislili kanadski rojaki ob spominu na 29. oktober 1918. Sem numizmatik in kovance že dolgo zbiram; imam res lepo zbirko, na katero sem ponosen. Seveda sem takoj pisal v Kanado Dr. Petru Urbancu in slovenske kovance naročil. Čestitati moram odpošiljatelju za točnost in hitro uslugo: že v nekaj dneh sem imel naročene kovance v rokah. Res so vredni in ni mi žal, da sem jih naročil. Naj povem, da sem jih nesel takoj na prvi sestanek naše "Numismatics Society", katere član sem že dolgo vrsto let. Vsi navzoči so občudovali mojo novo pridobitev in mi kar očitno zavidali. Iz mnogih ust sem slišal, da tako lepo izdelanih kovancev še niso videli. Lahko verjamete, da sem bil ponosen nanje.

To sem napisal tudi Naprošenovemu Jaki v brk, ki v tistem svojemu članku o kovancih v **MISLIH** ni pokazal kar nič preveč upanja, da bo tudi iz Avstralije kaj naročbe. Vsekakor se je zmotil. Jaz pa upam, da nisem prvi in ne zadnji, saj je gotovo še kdo, ki zbira med nami kovance. Vsakemu jih priporočam, da si jih nabavi, dokler so še na razpolago.

Iskrene slovenske pozdrave vsem! — **Bernard Zidar**.

BRISBANE, QLD. — Rada čitam **MISLI** in tudi pisma bralcev, včasih pa moram tudi pisati. Sem že med starejšimi tukaj v Brisbanu, saj se spominjam še Silvestrovanja leta 1954. Takrat, ko se je "Miklavž pripeljal v dvorano", kakor omenja v marčni številki Janez Primožič, sem prišla pa ravno iz bolnišnice od poroda in nisem bila soudeležena. Vem pa po pripovedovanju in tudi iz prakse drugih let, da tisto ni bil slovenski tradicionalni sveti Miklavž, ampak takomeren avstralski "Father Christmas". Tako je imel poročevalec Ivan Pišotek popolnoma prav, ko je v

januarski številki objavil sliko Miklavža in v pismu napisal, da je bil to prvi obisk Miklavža v Brisbanu. Vsaj Slovenci škofa in smešnega rdečega možica ne smemo zamenjavati.

Tudi je nekaj vredno, da se je ta obisk zgodil na lastni zemlji "Planinke". Po dolgih letih smo le priplezali do svojega hriba, kjer se zdaj tako radi zbiramo. Čestitam vsem, ki so bili doslej tako pridni pri delu. To bi še rada dočkala, da bomo imeli enkrat še streho nad glavo, ko bo na zemlji zrastle iz tal tudi dvorana. Rojaki po drugih večjih naselbinah so uspeli s trdim delom za skupnost — tudi mi imamo isto priliko, četudi nas je malo.

Lepe pozdrave vsem prijateljem po Avstraliji — **Marica Podobnik**.

OTTOWAY, S.A. — Rad bi sporočil bralcem **MISLI**, da je 18. aprila v Modbury Hospital-u umrla za

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače. Kuhinja ima domačo hrano po zelo zmerni ceni in je odprta od poldne do dveh ter od šestih do desetih zvečer, po dogovoru tudi izven teh ur. Osebe je slovensko. Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Izlekemijo gospa DINKA GOJAK, med adelaidskimi Slovenci dobro poznana. Pokojnica je bila rojena 27. novembra 1928 (Golac v Istri), poročila se je ob prihodu v Bonegillo, domek pa sta si z možem Frankom postavila v Adelaidi, kjer mu zdaj zapušča hčerko in dva sinova. Pogreb je bil na soboto 21. aprila po maši zadušnici v slovenski cerkvi, h kateri se je zbralo zelo veliko ljudi. Lahko rečem, da tako lepega pogreba še nisem videl. Poslednji dom je našla pokojnica na pokopališču Centennial Park.

Kot sem videl med pogrebnimi oznanili v časopisu, je dan po Dinkinem pogrebu, 22. aprila, v adelaidskem

okraju St. Peters umrla še ena Slovenka, tudi iz Istre doma: gospa ROZA MAGLICA. Dosegla je lepo starost 89 let. Že pred leti je izgubila moža Tomaža, zdaj pa zapušča sina Franja z družino ter družino pokojne hčerke Roze. Pogreb je bil na pokopališču Dudley Park v torek 24. aprila po pogrebni maši v slovenski cerkvi.

Obe pokojni naj počivata v miru božjem!

Naj za konec omenim, da je bil prve dni velikega tedna med nami p. Lovrenc iz Sydneya. Za tukajšnjo slovensko srenjo je imel tridnevno duhovno obnovo. Udeležba je bila žal majha, a vsi udeleženci smo bili zelo zadovoljni. P. Filipu smo hvaležni, da je patra povabil.

Vse bralce MISLI pozdravljam, posebno pa seveda urednika! — Stanko Šubic.

Adelaidskemu poročevalcu se iz srca zahvaljujem

**Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbourn
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.**

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

**Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje
VIZZINI MEMORIALS
Verga Bros. Pty. Ltd.**

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509

**Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!**

za žalostno novico o obeh smrtnih primerih, družinama Gojak in Maglica pa izrekam iskreno sožalje ob slovesu. Tolaži naj jih vera v vstajenje in snidenje pri Bogu! — Urednik.

MERRYLANDS, N.S.W. — Zadnjič sem šel gledat dva slovenska filma, ki jih je Jugoslavija poslala v Avstralijo menda v okviru mednarodnega filmskega festivala. Ko sem zvedel zanju, me je res zanimalo, kaj domačega bom videl. A bil sem hudo razočaran. Film **Pomlad prihaja** naj bi bil "zgodovinski" in se ukvarja s starim običajem še iz poganske dobe — Kurentom. Vsebina kaže, kako je običaj Cerkev z vojaščino zatirala, ker je bilo pod maskami Kurentov vedno dosti umorov. Jugoslavija nas Slovence prikazuje kakor kake novogvinejske ljudožrce, ki se v njih sličnih maskah koljejo med seboj in pobijajo. Drugi film pa je bil iz sedanjega časa in je prikazoval življenje vdove Karle Žisar nekje na Štajerskem, saj govore štajersko narečje. Na filmskem platnu razvija zgodbo, ki kaže najslabše, kar more biti v človeku. Vdova Karla, nekaka vaška prostitutka, na koncu napravi samomor, kakor ga je že prej naredil tudi njen mož zaradi njene nezvestobe... Tudi jezik je grob ter prostaški, z izrazi, ki jih ne bi mogel tu v pisani besedi ponoviti.

Pozdrave vsem! — **Jože Košorok.**

Zanimivo, da mi je nedavno oba ta slovenska filma omenjal tudi avstralski prijatelj, po službi precej visoko na emigracijskem uradu v Melbournu. Izrazil je globoko razočaranje nas slovensko "kulturo" in je omenil, da je z ozirom na Slovence, ki nas pozna tukaj v Avstraliji, pričakoval od filmov vse kaj drugega. — Kaj je res potrebno, da nas Jugoslavija predstavlja s takimi filmi? Kaj res ni primernejših prizorov za mednarodne filmske festivale po svetu? — **Op. ur.**

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!
**ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—
Slike za potni list — v dvajsetih minutah!**

KDO BI VEDEL POVEDATI...

...kje je **STOJAN SKITEK**. Rojen je bil v Celju, v Avstraliji pa je živel v Melbournu. Zanj se po prijatelju v Adelaidi zanimajo domači, ker se že dolgo ni oglasil. Kakršno koli sled za njim sporočite uredništvu, ki bo vest posredovalo dalje.

Družina Karla Pless (36 Centenary Cres., Claremont, Tasmania, 7011) povprašuje za **FRANCOM OMER-ZELOM**, doma iz Savinjske doline blizu Mozirja, star naj bi bil okrog trideset let. Leta 1966 je živel v Tasmaniji, nato se je odselil menda proti Perthu. Kdor ga pozna, naj mu omeni in da gornji naslov, da se sam oglasi. Slehera vest o njem na uredništvo **MISLI** ali na gornji naslov bo hvaležno sprejeta.

Kje je **ANTHONY POBERAY**, ki je živel v letu 1955 v Bundanoon, N.S.W., a se domačim ni oglasil že mnogo let. Prosimo vsakogar, ki bi mogel dati uredništvu o njem kakršne koli podatke, da jih sporoči **MISLIM**.

REŠITEV KRIŽANKE in PODOBNICE

...v marčevi številki smo objavili v aprilu, ne pa reševalcev, ker smo zaradi poštne stavke prestavili dan žrebanja.

Obe rešitvi so poslali: **Jože Grilj**, sestra **Maksimilijana**, **Marija Vravnik**, **Jakob Reven**, **Francka Anžin** in **Marija Špilar**, **Ivanka** in **Branko Žabkar**.

Samo križanko so rešili: **Ivanka Študent**, **Avzugst Glavnik**, sestra **Pavla**, **Lidija Čušin**.

Za nagrado je bila izžrebana **Marija Vravnik**.

REŠITEV IZ APRILSKE ŠTEVILKE:

SATOVNICA: 1. goida; 2. lavini; 3. naloga; 4. letalo; 5. tetiva; 6. čebela; 7. barete.

KRIŽANKA. — Vodoravno: 1. torpedo; 2. Ir(an); kolar; 4. Ksaver; K(omunistična) P(artija) S(love-nije); 4. Sara; volek; 5. Telaviv; 6. Majdica; 7. pol; art; ate; 8. opaž; iver; 9. ter; Smirna; 10. dajatve. — Navpično: 1. iks; pot; 2. Trsat; moped; 3. O.K.; areal; ara; 4. rov; Aljaž; S.J.; 5. pleva; drama; 6. ear; oviti; it; 7. Dr.; klica; vrv; 8. odpev; Atene; 9. ask; era.

Rešitve so poslali: **Lidija Čušin**, **Emilija Šerek**, **Jakob Reven**, **Majda Skubla**, **Francka Anžin** in **Marija Špilar**, **Jože Grilj**, **Ivanka** in **Franca Žabkar**, **Ivanka Študent**, **Vinko Jager**.

Žreb je določil nagrado **Ivanki** in **Franču Žabkarju**.

"Na teje klopce in pod tem drevesom sva se razšla s Tomažem..."

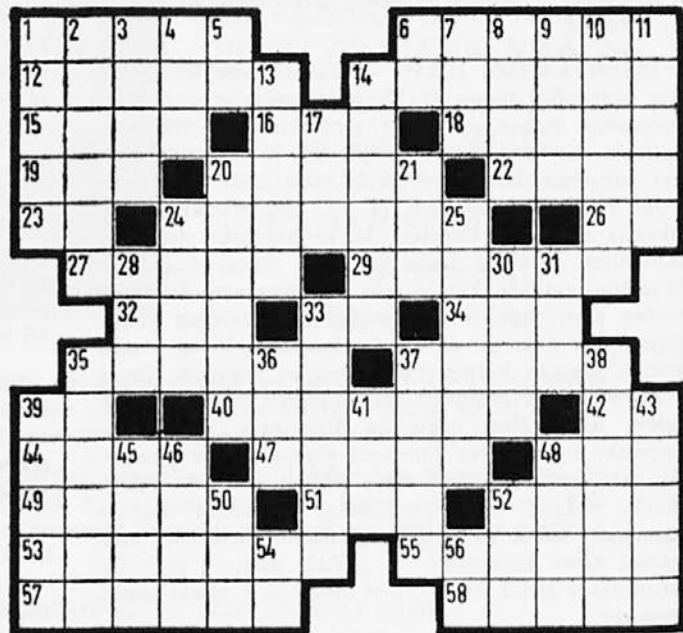
"Ali je bilo zelo ganljivo?"

"Niti ne preveč. Čakala sem ga. Njega ni bilo, sem pa še jaz odšla..."

Vodopravno: 1. prihod v goste; 6. prenašanje; 12. gozdna ptica pevka, ki spretno pleza; 14. pomanjkanje zdrave barve polti; 15. moč, jakost; 16. ljubeč, prijazen; 18. ime prvega papeža; 19. prva žena; 20. dan v tednu; 22. žensko ime; 23. avtomobilska oznaka Genove; 24. preprosta naprava za črpanje talne vode; 26. vzklík nevolje; 27. jokav otrok; 29. organizirana mala skupina ljudi; 32. znana kratica za mednarodno begunsko organizacijo; 33. krajše za pomen "zadaj," "izza"; 34. staro ime za gostijo, svatovanje; 35. zapravljam, izgubljam; 37. hranim za odebeltiv; 39. kratica za redovnega brata; 40. daljše ime za Milka; 42. kratica za lieutenant (angl. poročnik); 44. pretep, mikastenje; 47. ena izmed celin; 48. varjenje; 49. tujka za pripovedno pesništvo; 51. oče; 52. ime znane Verdijeve opere; 53. ena afriških držav (glavno mesto je Dakar); 55. namera, nakana; 57. prisklednik, kdor živi od dela drugih; 58. leteča žival.

Navpično: 1. dolžina sklenjene črte, ki omejuje lik (v geometriji); 2. poklic, ki dela z rezilom v roki; 3. šivanka; 4. poželenje, srast; 5. kratica za kemijo; 6. kratica za plemenit; 7. podaljšek hrbtenice; 8. en sam; 9. "čerke" v glasbi; 10. prazen prostor na posejani njivi; 11. bojazen; 13. nered, zmešnjava; 14. prebivalka Bleda; 17. kratica za "in tako naprej"; 20. skupina, ki sestavlja sodišče; 21. česar; 24. zaklad v človekovem srcu; 25. posnetek originala; 28. čas brez vojne; 30. koristne poljske rastline s klasjem; 31. doba, vek; 33. skracal, spadal; 35. v naš jezik sprejeta angleška beseda, ki pomeni ameriškega lovca živali s krznom (uporablja pasti); 36. poseduje; 37. vinjen; 38. fant, mladenič; 39. listnato drevo s trdim lesom; 41. narejen iz litine; 43. neumnica, norica; 45. najbolj razširjena alkoholna pijača; 46. priimek pisatelja (ime mu je Jakob) znane povesti "Miklova Zala"; 48. krajše ime za Viljem; 50. turški velikaš; 52. uradni spis; 54. površinska mera; 56. kratica za apostola.

KRIŽANKA

Rešitev pošljite do petega junija, ko bo žrebanje nagradjenca.

“Pavliha” tako pravi...

- “Na Madžarskem občutne podražitve. Pa so se sosedje le nekaj naučili od nas!”
- Tisti, ki mlatijo prazno slamo, žanjejo po večkrat na leto.
- Če pošleš direktorja na zatožno klop, mu za to še ni treba plačati dnevnice!
- Moralnopolitično neoporečen človek se že rodi.
- Ne pritiskajte me ob zid! Ali ne veste, da je pod Spomeniškim varstvom?
- Stopnjevanje razkošja: lastni avto, lastna vila, lastno mnenje.

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOSI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma

Bruna in Alme SDRAULIG

(komaj miljo in pol od Slovenskega grčka
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH

Telefon: 437-1868

TOYOTA

AMI City

305 ELIZABETH STREET, MELBOURNE

Se morda zanimате za nakup avtomobila?

Pod odličnimi pogoji Vam ga posreduje
rojak

FRANK SAJOVIC

Telefon: 467 6932 in 354 8487

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejammo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja —
"Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VARDAR PHOTO STUDIO

(Paul Nikolich)

Nudimo samo barvne fotografije zarok, porok in drugih prilik, družinskih skupin in portretov... Po želji snemamo tudi film poroke ali katerekoli druge prilike.

Studio:

579 HIGH STREET, NORTHCOTE, VIC., 3070

Telefon: 489 0238 (priv. 44 6733)

Za zahodni del mesta se poslužujemo našega studia v Footscrayu.

SPODNJI OGLAS IMA NOVI NASLOV!!!

DR. J. KOCE, 114 Eglinton Street, Kew, Vic. 3101 — Tel. 861 7200

(Najstarejši tudi po letih objavljjanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Vse delo glede potovanja uredim brezplačno.

Samo v onih primerih, ko se hočem zavarovati radi izgube časa z dajanjem nasvetov, ki nimajo nobene zveze s potovanjem, mi plačajo stranke majhen depozit. Ko plačajo celo karto, mi pa plačajo toliko manj, kolikor so mi dale za depozit. Tako ne more biti z nobene strani nikakih očitkov in se ni treba nikomur nič bati. Važno! V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi osebne prijateljske zveze, kar je že večkrat prav prišlo rojakom, ki so pri meni naročili potovalne karte.

TOUR WORLD INTERNATIONAL, 153 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

Se želite naučiti voziti avto?

SOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev
se melbournskim Slovencem priporoča
za prodajo novih in starih pisalnih,
računskih in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ,
ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

Ste poravnali naročnino za MISLI?

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo
ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755